

Štev. 2. V Celovcu 15. februarja 1868. XVII. tečaj.

Pridiga za nedeljo Kvinkvagesimo.

(Od samopašnosti; gov. — f —.)

„Sin človekov bo zasramovan, in bičevan in zapljuvan“. (Luk. 18, 33.)

V v o d.

Kako dostikrat se sliši današnje dni tožba, grenka tožba, da se razuzdanost in samogoltnost vedno dalje širi soseбно med mladino, med odrasčenimi otroki in med posli. Od kod pa se izhaja, od kod izvira ta občna in vesoljna sprida? Jaz pravim, da je vse te nesreče kriva strupena samopašnost. Kako veliko se potratu dandanašnji z nečimurnim lišpom in razuzdanim razveseljevanjem. Nektero dekle obesi zadnji, kervavo zasluženi krajcar na nečimurno obleko, nekteri hlapec razdá ves svoj zaslužek za pijačo in igračo, na plesišču in ponočnem vasovanju. O svetih Gospodovih dneh, o katerih bi si moral človek v obilniši meri pridobivati in nad se sklicevati božji blagoslov, o teh sv. dneh si marsikteri kristijan nakopava na glavo le božje prekletstvo, ker onečastuje te svete dni. Soseбно pa pustne dni gospodari med ljudmi razuzdanost, da je groza in strah. O teh dneh ima hudi duh naj obilnišo žetev. Nedolžnost se pobija, zdravje spodkopava, in Bog žali, da skor nikoli ne tako. Zares se spolnnejevo evangeljske besede: „Sin človekov bo zasramovan, in bičevan in zapljuvan“. Taka samopašnost se pač ne spodobi nobenemu pametnemu človeku, tem manj

kristijanu. Rad bi vas tedaj vzderžal, da bi tudi vi ne potegnili s takimi razuzdanci. Zatoraj ravno vam bom danes navezal na serce: I. kako gerda in osramotivna, in II. kako škodljiva da je samopašnost.

Le zvesto poslušajte!

Razlaga.

I. d e l.

Samopašnost je gerda, ostudna pregreha, in se 1. že pametnemu človeku ne spodobi, še manj pa 2. kristijanu.

1. Gerda samopašnost se že pametnemu človeku ne spodobi. Rekel je že nek neversk pisavec, kteremu luč razodenja božjega ni še bila v dušo posvetila, ter je spoznal: Vse preimeniten sem in rojen za kaj višega, kakor da bi bil suženj svojega telesa! Povedati je hotel: „Jaz, kar pameten človek, stvarjen sem za kaj bolj imenitnega, kakor da bi stregel svojemu hudemu poželjenju in svojim slastnim počutkom!“ Po svojem umu se mora človek, krona stvarjenja, razločiti od drugih stvari, ki uma nimajo. Nespametne živali živé po svojem nagonu, ki ga je modri Stvarnik vanje djal, ter jedó, pijó, in služijo človeku v blagor in prid. To je njih namen; za to so stvarjene. Namen človekov pa je vse viši, kakor da bi le samo jedel in pil, in se na tem svetu veselil, ter stregel svojim počutkom, s komur bi se od živali še nič ne razločil. Da je pametni človek stvarjen za kaj višega, kaže nam že naša ravna hoja, ker hodimo po koncu in imamo proti nebu obrnjen svoj pogled, ko med tem druge živali gledajo le v tla. To nam kaže, da nismo stvarjeni le za to zemljo, ampak za nebesa. In ker je človek iz duše in telesa, mora biti tudi med obadvema prava primera: Počutno telo mora biti podložno pameti, pamet pa Stvarniku. Tako je bilo takrat, ko sta Adam in Eva še nedolžna živela v paradižu. Kaj pa stori samopašni človek? On gre, in preverne od Boga postavljeni red, vkuje svojega pametnega duha v terdo sužnost, da mora služiti trebuhu in poželjivemu telesu, postane, da povem z besedo sv. pisma „kot konj in mozeg, ki pameti nimata“; da, še clo pod neumno živino se poniža, ker v svoji razuzdani samopašnosti dela in ravna, česar bi clo nespametna žival ne mogla storiti. O kolika sramota je to

pametnemu človeku, ki je stvarjen po božji podobi, in le malo nižeje postavljen od angeljev.

2. Samopašnost se že pametnemu človeku ne spodobi, še manj pa kristijanu. Da to spoznamo, ni nam treba drugega, kot to, da premislimo, za kaj je kristijan namenjen? „Kristijan je namenjen“, govori sv. Bernard, „naj si naredi to za svoje naj imenitniše in naj večje opravilo, da hodi za Kristusom, da se v njegovem življenju razodeva življenje Kristusovo. Zastonj sem kristijan, če ne hodim za Kristusom!“ Ali pa pač kristijan, ki samopašno živi, posnema Kristusa, ki veleval svojim služabnikom: „Kdor hoče za menoj priti, naj zataji sam sebe, naj zadene vsak dan svoj križ, in naj hodi za menoj!“ O kristijan moj! stopi tje pod križ svojega Zveličarja, ter poslušaj, kaj ti pove: „Moja duša je žalostna do smerti“, pravi; ti pa hočeš le veselje vlivati v sé, in hrepeniš le po posvetnih veselicah? Nag visim tukaj na križu, oropan svojega oblačila, in terpim veliko bolečino, ker je razžaljena moja sramožljivost; ti nasprot se oblačiš v svilo in tanjšico, hodiš na pol razgaljen, in te ne obliva rudečica? Peklečo žejo terpim, in moji sovražniki me napajajo z žolcem in jesihom: ti pa si tako močno zaverigel samega sebe, da imaš trebuh za svojega Boga, ti ješ in piješ čez mero, in se ponižuješ clo pod neumno živino? Od temena do nog sem ves v ranah in razbit, z bodečim ternjem je razbodena moja glava, ogerdeno je moje obličje z žlaferniciami in zapljunki; moj herbet razmesarjen od nemilih bičev; moje roke in noge prebite od železnih žeblicev, curkoma mi lije kri iz ran na zemljo; — in vse to terpim zavoljo tvojih grehov: pač bi mi moral ti hvaležen biti za vse to! Toda, o gerda nehvaležnost; s svojo gerdo razuzdanostjo, s svojo pregrešno samopašnostjo, s svojo ostudno samogoltnostjo me z nova pribijaš na križ, in pri tem se le vendar zanašaš, da boš imel svoj del v mojem kraljestvu! Toda pomisli, „da nebeško kraljestvo silo terpi, in bo le silnim v last. Tesne so vrata in ozka je pot, ki pelje v življenje; in le malo jih je, ki hodijo po njej. Nasprot pa so vrata široke, in prostorna je pot, ki pelje v pogubljenje, in jih je veliko, ki hodijo po njej“. Gorje tedaj vam, samopašnim ljudem, pravo pot ste zgrešili, ter zašli na široko cesto pregrešnega življenja, zato pa tudi ne bote drugega želi kot pogubljenje“. „Umerli bote, če bote po mesu živeli!“ (Rom. 8, 13.)

To si k sercu vzamite, ter zapustite svojo samopašno življenje. Samopašnost je gerda, ostudna pregreha, ki se že pametnemu človeku ne spodobi, še manj pa kristijanu. Samopašnost pa, zraven tega, da je gerda in ostudna, je tudi še silno škodljiva. Od tega pa nekoliko v II. delu.

II. d e l.

Samopašnost je škodljiva za telo in za dušo; spodkopava 1) časno, in 2) večno srečo.

1) Kar človek seje, to bo žel; kdor seje v mesu, žel bo od mesa pogubljenje. (Gal. 6, 7.) To velja slehernemu samopašnežu že v ozir časnih okoljščin. Nečimurna obleka, prešerna igra, nezmerna pijača in potratne pojedine z drugimi razuzdanimi sladčicami vred hitro poberó in pozobljejo zaslužek in premoženje, snedo le lahko več, kakor znese zaslužek, in samopašnež, ne le da si ničesar ne privarčuje za kako prihodnjo silo ali za stare dni, zaide tudi le lahko v hudo revščino in silno pomanjkanje; in če bi si tudi sprot še pridobil, na stare dni, ko več delati ne bo mogel, in mu bo z delom jenjal tudi zaslužek, ne kaže mu drugega, kot z beraško palico hoditi od hiše do hiše.

Drugi strupeni sad, ki raste na nesrečnem drevesu samopašnosti, je bolešno telo, ostudne bolezni, prezgodnja smert. Koliko mladih ljudi je že zaplesalo in zaigralo svoje zdravje in življenje. Koliko samopašnih mladenčev in razuzdanih deklic si navleklo s samopašnostjo skeleče strupene bolezni, in šlo prezgodaj pod zemljo, šlo v tamni grob v naj lepših letih svojega življenja. „Trohnoba in červi bodo nečistniku v plačilo, služil bo v veliko (resno) svarilo, in bo vzet (zbrisan) zmed števila živih“, govori sv. pismo. (Sir. 37, 32.) — Ne bom nič več opisoval na dalje časnih nesreč, ki izvirajo iz samopašnosti, kakor so sramota in zasmeh ljudi, včasih ječa in clo smert na kervavi sodbi, kamor je samopašnost že marskterega pripravila, in bom le še nekoliko omenil, v koliko škodo da samopašnost pripravlja dušo človekovo.

2) Samopašnost je rodovitna mati mnogih pregreh. Ena hudobna hči samopašnosti je lenoba. Samopašnemu človeku se delo le rado vžali in stoži, ker ga serce žene le od dela proč za razuzdanim posvetnim veseljem. — Druga neporedna hči samopašnosti je tatvina. Samopašnež, kader si po poštenem potu ne more več pridobiti zadosti, da bi napasel svojo samopašnost, jel bo zmikati in krasti, in drugim (staršem, gospodarjem itd.) krivico delati. — Tretja malopridna hči samopašnosti je laž. „Kdor krade ta laže“, pravi že stari pregovor. Da bi prikril samopašnež tatvino, ne stori si iz tega nobene vesti, če se laže in kratko in

malo vse vtajl. — Četerta zrela hči samopašnosti je nepokorščina do staršev in naprejpоставljenih, vstajanje in vzdigovanje zoper gosposko, ki mora po svoji dolžnosti zavirati pot takim razuzdancem in samopašnežem. — Samopašnost je nadalje kriva, da toliko revnih otrok ne vé za očeta, in pogreša tudi prave, keršanske materne skerbi, hira na duši in telesu, in gre naprot z naglim korakom časnemu in večnemu pogubljenju. — Samopašnost tudi pamet zatamni, serce oterpnjeno stori, vero v Boga in večnost oslabi. Samopašnost se vraste človeku v navado, ki tira človeka v pogubljenje z železno silo. Tako dalječ pripravi človeka, da na zadnje svoje pregrehe nič več ne spozna za pregreho, in jo ima le še komaj za kako človeško slabost. Kako pa se bo tak samopašni grešnik še spokoril k svojemu Bogu? Po navadnem potu se bo težko težko spreobernal, če ga Gospod Bog ne bo obiskal s svojo gnado po kakem nenavadnem potu, kakor postavim Marjeto Kortonsko ali Avgušтина.

Zdaj se mu približa smertna ura. Se bo mar zdaj spreobernal in spokoril? Na to odgovori sv. Hieronim: „Zmed tisuč takih, katerih življenje je bilo brezbožno, spokoril se bo na smertno uro komaj eden resnično in zadobil odpuščanje svojih grehov“. Samopašnež se tedaj sam pahne v večni brezen, v katerem bo v družbi budih duhov martran na vse večne čase. O strašni, préstrašni konec, ki čaka samopašnežev in razuzdancev, ki se o pravem času ne vernejo na pravi pot!

Kako pa bi se v okom prišlo tej strašni nesreči v našem samopašnem času? En sam tukaj ne more veliko opraviti. V zaupanju na božjo pomoč moramo eden drugemu roko podati, da se nam oberne na boljše. Vam, ljubi mladi ljudje! velim v imenu Gospodovem, da spoštujete svoje naprejpоставljene, da ste jim zvesti, da jih ljubite, in voljno vbogate. Ob enem vam priporočam, da se zavežete med seboj (postavim po bratovščini sv. Alojzija...) zvesto hoditi po ozkem potu proti večnemu življenju vsemu zasmeševanju in zaničevanju posvetnjakov vključ! — Vam gospodarjem in staršem naročam pridno skerbeti ne le za časni prid, ampak tudi za dušni blagor svojih podložnih, ter otrok in poslov. Ne pozabite, kaj govori o tem sv. Pavl rekoč: „Kdor za svoje, sosebno za domače nima skerbi, zatajil je vero, in je hujši od nevernika“.

Prav vseč mi je bilo ravnanje tistega skerbneega očeta, ki je imel samopašnega sina, in bi ga bil rad na pravi pot nazaj pripravil. Ko pa vidi, da s samim opominjevanjem ne bo dosti opravil, hotel mu je pred oči postaviti živo podobo, kam da zamore

samopašnost pripraviti človeka. Toraj vzame svojega sina, in ga pelje seboj v bolnišnico, v kateri so ječali taki bolniki, ki so si z razuzdanim samopašnim življenjem navlekli svojo bolezen. Ko vidi tukaj nezmožne, ostudne bolnike z njih na pol gnilimi udi, ki so neznano stokali in ječali v svojih nepopisljivih bolečinah, osupnil je mladenec in tako zastermel, da je skor v omotico padel. Oče pa mu reče s resnobnim glasom: „Pojdi zdaj, nesrečnež! in živi še dalje po svojih slabih željah, in ne bo dolgo, da se boš imel še srečnega, ako boš tudi ti tukaj le dobil svoje stanovanje in ležišče, na katerem boš ječal v svojih bolečinah, ter prisilil svojega očeta, hvaliti Boga, da ti pošlje smert!“ Strašni pogled, ki ga je imel mladenec pred seboj in očetove goreče besede so mladenča prevzele tako močno, da se je odpovedal za vselej samopašnemu življenju. In ko je stopil pozneje v vojaški stan, prenašal je rajši zasmeh in vse pikanje svojih tovaršev, kakor da bi se bil dal zapeljati v greh. — Tudi vi, keršanski starši in gospodarji! se na vso moč vstavljajte samopašnemu življenju svojih otrok in poslov! In vsi skup si skerbno prizadevajmo, jez postaviti samopašnosti in razuzdanosti, da k nam pride božje kraljestvo! Amen.

Postne pridige.

I. postna nedelja.

I. beseda — kladvo za jezo in sovraštvo.

(glej štev. 1. stran 41.)

II. Postna nedelja.

II. beseda — kladvo za lakomnost.

„Resnično ti povem, danes boš z menoj v paradizu“. (Luk. 23, 43.)

V v o d.

„Tri križe“, pravi sv. Avguštin, „vidim stati na gori Kalvariji. Na enem teh križev visi razbojnik, ki je bil zveličan; — na drugem visi razbojnik, ki je bil zaveržen; — v sredi med njima pa visi Kristus, ki bo enega zveličal, unega pa zaveržel. Križi so si popolnoma podobni, tisti pa čisto nič, ki na njih visijo“. — Čujte kristijani! tri enaki križi stojé na gori Kalvariji, in troje ljudi visi na njih! Pervi križ je tako strašen, kakor drugi, — tako strašen, kakor tretji, — tisti pa, ki visijo na teh križih, niso si čisto nič podobni. — Na srednjem visi gola nedolžnost, Gospod in Zveličar naš, Jezus Kristus, ki je bil med hudodelnike štet, kakor govori prerok Izaija. Na desni in levi strani visi eden razbojnikov, pa tudi ta dva si v smerti čisto nista nič podobna; kakor Jezus tudi ona terpita strašne bolečine; pa prejemljeta le plačilo za svoje hudobije, bila sta namreč razbojnika, — hudobna puntarja in ubijavca.

Razpeta visita na križu in vidita gotovo smert pred seboj. Dobro vesta, da ne bota dočakala sončnega zahoda. Toliko sta srečnejša, da ju nihče v nju smernih britkostih ne preklinja in ne zasramuje, kakor so nedolžnega Jezusa preklinjali in zasramovali. Že potekajo sledni trenutki njunega življenja, ker skoraj, skoraj bo solnce že za goro šlo, in vse kosti jima bodo potrupili. Že bo treba stopiti pred naj višega sodnika in ojster odgovor dati od grešnega življenja. Ali se kaj pripravljata za smerno uro? Ta, ki terpi na Jezusovi levi strani, ostane tudi v smerti zastaran in terdovraten grešnik. Kakoršno je bilo njegovo življenje, taka je smert. — On izroči svojo dušo satanu! — Ne tako drugi, na

Jezusovi desni strani, ki se je s ponižnim in zgrevanim srcem k studentu vse milosti obrnil, ter milo prosil, rekoč: „Gospod! spomni se me, kader prideš v svoje kraljestvo“. In ravno ta najde milost pri Jezusu.

Kristus, ki je v svoji preveliki ljubezni naj popred za svoje morivce, za svoje sovražnike molil, hoče tudi še poprej, preden bo svojo žalostno mater Janezu izročil, milost skazati zgrevanemu grešniku. „Resnično ti povem“, odgovori On razbojniku, „resnično ti povem, danes boš z menoj v paradižu“.

Vstopite se, preljubi moji! spet danes v duhu na goro Kalvarijo, in poglejte, kaj se tu godi. Čujte! povedati vam hočem:

I. Zakaj sta razbojnika na križ nabita;

II. Kako se na križu obnašata,

III. razložiti pa tudi Jezusove druge besede na križu. „Resnično, ti povem, danes boš z menoj v paradižu“

„Gospod! spomni se me“, je klical k tebi, križani Jezus zgrevani grešnik. — „Gospod! spomni se nas“, tako kličemo k tebi tudi mi, ki smo tudi grešniki. Spomni se v svoji milosti vseh, ki danes pred Tvojim križem klečijo, da bi odpuščanje grehov in milost sprosili. Spomni se pa tudi grešnika, ki sedaj s prižnice govori, ter blagoslovi besede, ki jih želi govoriti v čast Tvojega terpljenja in Tvoje britke smerti na križu!

Razlaga.

I. Z Jezusom vred sta bila križana tudi dva razbojnika, eden na desnici in eden na levici, piše sv. evangelist Matevž.

Kako sta vendar mogla ta dva človeka tako deleč priti? bote barali. Kteri je bil začetek tolikih hudobij? Ravno tisti ljubeznjivi! ki je tudi Judeža Iškarjota tako oslepil, da je nedolžno kri izdal. Gerda lakomnost, tista neizmerna želja po posvetnih, minljivih rečeh ju je v tolike grehe in hudobije zamotala. O gerda lakomnost, nesrečno poželjenje ptujega blaga, da tako človeka oslepiš in ga v tolike grehe in krivice zamotaš. Razbojnika, ki sta bila z Jezusom križana, bila sta lakomna in sta iz ljubezni do posvetnega blaga tolike grehe vganjala, toliko

nedolžne kervi prelila in toliko ljudi nesrečnih storila. Postala je pri jima, kakor pri drugih ljudeh, lakomnost košata mati, terdosečenosti, tatvine, goljufije in pobijanja. „Zakaj, kateri hočejo obogateti, padejo v skušnjavo, in v zadrego hudičevo, in v veliko nepridnih in škodljivih želj, ktere potopé človeka v pogubljenje in končanje“, piše sv. apostelj Pavl.

Lakomnost, to je prevelika poželjivost posvetnih reči, je na glavni greh, in se ne imenuje zastoj tako, ker lakomnik se pregreši :

a) zoper Boga, zato pa tudi sv. apostel Pavl lakomnost malikovanje imenuje. Lakomnik scer ne moli svojega denarja, pa vendar preveč serce na njega navezuje, in bolj v posvetno blago zaupa, kakor pa v Boga; se bolj za posvetno blago poteguje, kakor za božjo čast in lepo keršansko življenje. Zato je pa tudi Kristus svojim učencem rekel: „Ne morete služiti Bogu in mamonu“.

b) Lakomnik se pregreši tudi zoper bližnjega. On ne spozna drugih ljudi za svoje brate in sestre, ampak le za svoje sužnje. On bi tudi kakor pregovor pravi, sosedovo hišo zažgal, da bi si v tem ognju repico pekel. „Lakomnik“, pravi sv. Avguštin „ne boji se Boga, ne zmeni se za ljudi; ne prizanaša svojemu očetu, ne spozna svoje matere; ne usmili se svojega brata, in ni zvest svojemu prijatlu. On stiska vdove in reve, pa tudi krivo pričnje“. Koliko krivice zamore lakomnik na premoženju in življenju svojemu bližnjemu storiti, pričata nam tudi razbojnika, ki sta bila z Jezusom vred križana.

Lakomnik se slednjič pregreši še celo zoper samega sebe. S tem grehom zapravi on svoj notranji mir; ker je zmiraj v strahu, da bi mu kdo ne odnesel njegovega premoženja. Njegovi denarji niso nikdar zadosti skriti; zmiraj se boji, da bi mu jih kdo ne ukradel. Če le vrata nekoliko zaškripljejo, že se zboji; če le miška nekaj glodati začne, že se ustraši. Lakomnik pa tudi nikdar zadosti nima; zmiraj le na to misli, kako bi si še več premoženja pridobil. „Lakomnik“, govori sv. Avguštin, „je peklju podoban. Kolikor tudi pekel požré, vendar nikdar ne reče: Zadosti je“. Tako dela tudi lakomnik. In kar je pri lakomniku naj hujše, je to, da ga ta greh nikdar ne zapusti. „Drugi grehi“, pravi sv. Hieronim, „se s starostjo človeka zmanjšujejo, le lakomnost se zmiraj omlaja“. Je pa tudi lakomnost neumen greh. Lakomnik je podoben oslu, ki denarje nosi, pa ternje je. Vprašam, kaj ima skopuh od tega, če celo svoje življenje pri svojem bogastvu čuje in še gladu terpi? Kako mu njegovi, katerim je obilno premoženja zapustil, njegov trud povračujejo? „Oj!“ pravijo več-

krat, „to je le beračija; mi smo mislili, da bomo kaj več dobili“. Še ene svete maše ne plačajo za rajnega, in pri vsakem očenašu, ki se moli na grobu, le mislijo, kaj in koliko bodo ugrabili. „Iščite tedaj“, da vas z Jezusovimi besedami nagovorim, „iščite nar poprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to vam bo priverženo“.

Pa vernimo se spet k tistima, ktera zraven Jezusa na križu visita, in pogledimo nar poprej.

II. razbojnika, ki je bil križan na Jezusovi levici.

Kakor se divja zver, kader se v mrežo vjame, če dalje bolje zamota, ako se trudi iz mreže ubežati, taka se je godila tudi nesrečnemu razbojniku na levici. Že izrejen in postaran v grehah ostal je tudi do slednega strašen razbojnik, plesniv grešnik. Še bi rad svoje lakomne, s človeško kervjo oškropljene roke, stegoval po ptujem blagu, pa so mu na križ navezane. — Še bi rad po grešnih potih hodil; pa noge le ganiti več ne more. Od same jeze, sovraštva in togote se mu očesa bliščijo. Le jezik se mu še lahko obrača, s tem pika in grize, kolikor more. Kakor judje tudi on strašno preklinja Tistega, ki ga nikdar ni žalil, ktereга morebiti še nikdar vidil ni, in na katerem družega ne vidi, kakor le nebeško poterpežljivost in krotkost. — Kakor sliši druge ljudi Jezusa preklinjati in zasramovati, tako dela tudi on. „Ako si ti Kristus“ je rekel, „pomagaj sam sebi in nama“. On bi še rad po svetu hodil, kradel in ljudi moril. In ker mu Jezus k takemu življenju ni hotel pomagati, zato ga je preklinjal. Delal je z Jezusam, kakor nehvaležni berači s teboj, kader mu nimaš kaj dati, ali mu ne daš toliko in tega, česar on želi. Preklinjal te bo, kakor levi razbojnik Jezusa, te čeruil, in vse hudo čez tebe govoril. Mesto molitve boš iz njegovih ust le goderjanje in kletve slišal. Tako plačuje svet.

Oh kako so te razbojnikove besede Jezusa bolele! — Jezus vidi razbojnika v smertnih težavah; On vé dobro: ti si prvi, ki boš z menoj umerl, ki boš prvi pred moj sodni stol stopil, ko pridem v svoje kraljestvo. Kako lahko bi bil zveličan, pa nočeš. Jezus vidi tukaj, kako za tega in za vse nespokorjene grešnike in grešnice zastonj preliva svojo kri. Oh to je bolelo Njegovo naj svetejše in vsmiljeno srece!

„Reši naju!“ pravi on, „če si Kristus, Sin božji“. Moj Bog! saj to priča zemlja, ktera se pri Jezusovi smerti trese. Da je Kristus Sin božji, priča tudi solnce, ktero je otemnelo; — pričajo

skale, katere pokajo, — pričajo mrtvi, ki ustajajo; — zaslepljeni terdovratnež! kako zamoreš še barati: Če si ti Kristus, Sin božji? Ali ne vidiš Jezusove nebeške ponižnosti, ne slišiš Njegove pobožne molitve k nebeškemu Očetu? Ne slišiš svojega tovarša, kako Jezusa milosti prosi; pa moreš še dvomiti, da je Kristus Sin božji? Pa kdo je s slepoto udarjen, ostane slep, da z odpertimi očmi ne vidi, kakor levi razbojnik: Kakoršno življenje, taka je tudi smert. — Kako je moralo to zasramovanje in ta gerda kletev boleti pa tudi vse brumne, ki so pod križem stali, boleti Marijno žalostno serce. Ali ni bilo za njo vse to nov ojster meč, ki je njeno serce presunil? Še celo njegovega tovarša je kaj tacega bolelo, zato ga je pa tudi zavrnil in opominjal; pa levi razbojnik je bil terd kakor kamen. Ni ga ganilo svarjenje svojega tovarša, ne solze Jezusove matere, — ne molitev križanega Odrašenika. On noče raztergati zaveze, katero je s satanom storil. Tudi satan hoče tã, kjer je božja milost svoj tron postavila, peklenske mreže nastavljati, in levi razbojnik je prvi, ki oškropljen z Jezusovo rešnjo kervjo, prvi pride v večno pogubljenje. — O nesrečni! — terdovratni grešnik! Glej le ene prošnje, le ene besede bi bilo treba, in rešen bi bil za celo večnost, še se zamoreš spreobrniti, dokler te še pekel ni požerl, — glej — že solnce zahaja, — že pridejo rabeljni, da tebi in tovaršu kosti potrupljejo, ali hočeš res tamkej v strašnem ognju večno terpeti!? Moj Bog! kakošna žalostna podoba vseh nespokorjenih grešnikov in grešnic. Kdor živi kakor levi razbojnik, umerl bo kakor levi razbojnik, — pa tudi pogreznil se bo kakor levi razbojnik, v strašni ogenj — v večno terpljenje! — Pa zapustimo ta strašni pogled, — zapustimo levega razbojnika, in obrnimo svoje oči nekoliko

III. na desnega razbojnika!

Tudi Dizmaz, ker tako se je desni razbojnik imenoval, tudi on visi na križu in terpi neizmerne bolečine. Tudi on je grešnik, — velik grešnik, — do konca terdovraten grešnik. On visi na Jezusovi desni strani. — Sliši strašno preklinjevanje in zasramovanje iz ust judovskega ljudstva; — sliši tudi svojega tovarša Jezusa preklinjati. Kaj pa on stori? — O molimo tukaj božje neskončno usmiljenje! Kdo bi si mislil, da se bo ta kervoločni razbojnik na slednjo uro spreobrnil? Pa pri Bogu ni nič nemogoče, — če le tudi človek stori, kolikor je v njegovi moči. Bog sam nas zagotavlja: „da noče smerti grešnika, ampak da se spokori in živi“. Glejte, ljubi moji! Žark gnade božje posveti v serce tega grešnika, mili žark, poslan od Jezusa, ki je kakor prava luč prišel na svet, da razsvetljuje vse ljudi. Razbojnikovo serce se vname od tega žarka. On spregleda svoj grešni stran,

on spoštuje Jezusa — ima usmiljenje ž njim in terdi pred vsemi da je Jezus nedolžen . . . zato ni preklinjal, ampak je molčal. Vidite tukaj prvo stopinjo k spreobrnjenju — on je prenehal grešiti. Pa še več: On ima pravi stud nad grehom in obudi pravo grevengo. — On posvari svojega tovarša rekoč: „Se tudi ti ne bojiš Boga, ker si v ravno tistem obsojenju? Sedaj se spomni tudi svojih velikih grehov, zato se pred Bogom poniža, ter očitno spozna svoje hudobije, in pravi svojemu tovaršu: „Mi dva po pravici terpiva, zakaj po zasluženju svojih del prejemljeva“. — On spozna pred vsemi ljudmi, da je to terpljenje zaslužil, zato se mu pa ne zdi preveliko. „Ta pa ni nič hudega storil“, terdi on od Jezusa. — Oh čudne pota božjega usmiljenja! Razbojnik je prvi, ki Jezusu svojo ljubezen kaže! Morivec je ganjen in priča očitno, da je Jezus nedolžen! Čujete vi, ki ste Jezusa križali? On je nedolžen! To priča razbojnik, ki je že blizu smerti, priča tako glasno, da ga vsi slišijo. —

Z žalostnim očesom in z zgrevanim srcem se zdaj k Jezusu oberne in prosi: „Gospod! spomni se me, kader prideš v svoje kraljestvo“. Te besede so priča žive vere, terdnega zaupanja, ponižnosti in serčne ljubezni do križanega Jezusa. — Razbojnik visi na križu v strašnih bolečinah, — pa vendar ne toži — ne prosi da bi se mu polajšale bolečine, ampak prosi le za odpusčenje grehov. Gospod! spomni se me“. — Če tudi na tvoji glavi namesto kraljeve krone le bodeče ternje vidim, če tudi, kakor jes, na križu umiraš, te vendar kot svojega kralja in Boga spoznam in častim: „Spomni se mene“, ker nisem vreden, da me v svoje kraljestvo vzameš, ker sem razbojnik, te pa vsaj prosim, da se spomniš mene, kader prideš v svoje kraljestvo! Da se me le spomni, mislil si je razbojnik, je že dobro. Če se me le spomni, bo mi tudi grehe odpustil, ter me tudi v smertnih težavah ne bo zapustil. — Tako terdno je desni razbojnik v Jezusovo milost zaupal. In glejte! kako hitro mu Jezus usmiljenje skaže! Kristus bi lahko umrl, kader bi hotel; in da razbojnik z lastnimi očmi vidi, kako sveto more umreti, zato hoče Jezus pred njim umreti; naj popred umreti, da mu zapusti izgled svete smerti. O kateri svetnik je vidil Jezusa umirati? Zgrevani razbojnik je imel to gnado in srečo! — Ali ni torej njegova smert res čudno srečna? — Pa Jezusovega usmiljenja in ljubezni še ni konca. — Jezus desnemu razbojniku nebesa obljubi rekoč: „Resnično ti povem, danes boš z menoj v raju“.

O božja neizmerna milost! Razbojnik je krivice na krivice, grehe na grehe nakladal, in sedaj je vse pozabljeno, — vse od-

puščeno! — O nezapodajljiva ljubezen! Grešnik prosi, da bi se ga Jezus kedaj spomnil, če tudi ne precej; Jezus pa pravi: „Še danes boš pri meni, v malo urah boš tje prišel, kjer bom jes; in ko smert tvoje oči zatisne, bodo se ti odperle vrata nebeške. Ti boš pri meni v večni časti, — v večnem veselju!“ O neizmer-
nost milost in dobrot božjih. Ktero serce je torej med vami, ktero bi se toliki dobroti še ustavljalo? Ali bote vi še v grehih ostali? Bote še toliko usmiljeno serce z lakomnostjo in drugimi grehi žalili? Mislim, da ne!

S k l e p.

Povzdignite, ljubi moji bratje in sestre, še enkrat svoje oči, pogledajte tri križe in spoznajte, kam da pelje lakomnost, žeja po posvetnem blagu. Dva razbojnika sta ropala in ubijala zavoljo žeje po posvetnem blagu. Eden izmed nju visi na križu in se je že na večno pogubil. Uni pa tudi visi na križu, in plačuje svoj dolg posvetnej pravici, — ali pred Bogom je še usmiljenje našel. — Zbirajte se torej okoli Jezusovega križa, in tu premiš-
lujte neizmerno milost Tistega, ki je na križu visel in desnemu razbojniku sveti raj obljubil. Iztergajte se iz mrež greha in grešnih navad, naj velja kar hoče, da tudi zaslišite enkrat Jezusov mili glas: „Resnično vam povem, še danes bote z menoj v paradizu!“ Ozirajte se na sveti križ, ker na njem se kaže dobrota in milost božja v naj večji svetlobi. Zveličar umerje za grešnike, in naj večih grešnikov eden gre ž njim v nebesa. Razbojnik je, — pa Kristus ga ljubeznjivo sprejme. On ljubi Jezusa, in prejme za to ljubezen nebeško plačilo. — Zatorej ne obupaj nihče, če je tudi leta in leta v grehih preživel. Ne obupaj grešnik! grešnica! poglej na sv. križ, poglej na desnega razbojnika, obžaluj, kakor on svoje grehe, in obrni se v tem svetem postnem času v pravi resnični pokori k Bogu svojemu razžaljenemu Očetu. Sedaj je čas gnade, sedaj je čas pokore. Obrni vsakteri ta čas v svoje dušno zveličanje, da zasliši enkrat sladki glas: „Še danes boš z menoj v paradizu! Amen.“

III. postna nedelja.

III. beseda — kladvo za nečistost.

„Ko je Jezus mater in učenca, katerega je ljubil, vidil zraven stati, reče svoji materi: Žena, glej, tvoj sin! Potlej reče učencu: Glej, tvoja mati!“

(Jan. 19, 26—27.)

V v o d.

Preljubi, z Jezusovo drago kervjo odkupljeni poslušavci! Vstopimo se v duhu zopet danes na goro Kalvarijo, in pogledjmo, kaj se tu godi. Kristus, naš Bog in Gospod, visi na težkem križu, visi med dvema razbojnikoma, in terpi strašne bolečine. On odpira svoje blede usta, odpira jih k molitvi. On moli, moli k svojemu nebeškemu Očetu, moli za svoje morivce, moli pa tudi za nas, ki Ga neprenchoma s svojimi grehi križamo, moli za vse grešnike. „Oče!“ kliče On z milim glasom, „Oče! odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo“.

Njegova druga beseda velja razbojniku, ki je bil na Njegovi desni strani križan. Umirajoči grešnik se z vernim, ponižnim in zgrevanim srcem k Jezusu oberne, ter Ga milo prosi, naj bi se spomnil tudi njega, kader pride v svoje kraljestvo“. In glejte neizmerno morje usmiljenja in ljubezni! Kristus se oberne k zgrevanemu grešniku, mu odpusti vse grehe, in mu ljubeznivo reče: „Resnično ti povem, danes boš z menoj v paradizu“.

Nar popred je hotel naš ljubljeni Odrešenik za grešnike poskerbeti, potem še le je spregovoril tretjo besedo, ktera zadeva „brumne“. Svoji materi je rekel: „Žena, glej tvoj sin! svojemu naj ljubšemu učencu Janezu pa: Glej, tvoja mati!“

O sveta zveza, ktera je bila sklenjena na gori Kalvariji med tremi čistimi serci! S besedami: „Žena, glej tvoj sin, in glej

tvoja mati“, izvolil je Kristus sv. Janeza za svojega brata, Marijo pa za njegovo mater. O kolika čast za sv. Janeza! Pa bil je tudi sv. Janez te Jezusove in Marijne ljubezni naj bolj vreden, ker je bil pobožen in nedolžen mladeneč. Naj čistejši Jezus, sin naj čistejše Device, je hotel to, kar je na svetu naj bolj ljubil, namreč svojo mater le čistemu, nedolžnemu sv. Janezu izročiti. Koliko vrednost mora vendar čista, nedolžna duša imeti pri Bogu in njegovih angeljih!

Pridite torej, preljubi častivci sv. križa, vstopite se zopet pod Jezusov križ, in pogledjte tri naj svitlejše pošode sv. čistosti! Pritecite nedolžni, kateri še Jezusa in Marijo radi imate, ter učite se od Jezusa, Marije in sv. Janeza pametno in nedolžno živeti! Vam pa, ki ste nebeško lilijo sv. čistosti že zgubili, vam pa danes le toliko v tolažbo rečem, da vidim pod Jezusovim križem stati tudi grešnico, pa veliko spokornico M. Magdaleno.

Pridite toraj tudi vi pod Jezusov križ in umijte svoje grešne duše v Njegovej rešnej kervi! Pridite torej vsi in pogledjte:

I. Jezusa na križu,

II. Marijo pod križem,

III. Sv. Janeza zraven križa, in premišlujte Jezusovo tretjo besedo na križu: „Žena, glej tvoj sin! — glej tvoja mati!“

O sveta tovaršija, Jezus, Janez in Marija! vsem nedolžnim toliko ljuba, pa tudi polna usmiljenja in milosti do grešnikov in grešnic, bodi pozdravljena!

Razlaga.

I. Pogledjte naj popred Jezusa na križu. Tu visi naj čistejša, naj svetejša nedolžnost, solnce pravice, gospod in Zveličar naš Jezus Kristus, čisti ženin čistih duš, naj lepša lilija naj čistejše device! Tu visi na križu On, ki je v svoji nedolžnosti svoje sovražnike lahko prašal: „Kdo izmed vas me zamore greha prepričati?“

Oh, kako čisto, kako nedolžno je moral Jezus živeti, da si še celó skušnjavec, ki Ga je v puščavi trikrat skušal, ni prederz-

nil od nečistih reči le besedice spregovoriti. Kristus je toliko čisto živel, da si v tej reči Jezusu kaj škodovati, hudi duh še misliti ni mogel. Je pa tudi Kristus nedolžne naj bolj ljubil in jih še zmiraj naj bolj ljubi. „Pustite male, t. j. nedolžne k meni priti, klical je Kristus in nam še zdaj kliče, naj pridejo k meni, saj: „zveličani so čistega serca, ker Boga bodo gledali“.

Pa koliko jih je v sedajnih časih, ki bi radi te Jezusove besede poslušali in po Njegovih stopinjah hodili? Malo se jih oklepa drevesa sv. križa, pa dosti več košatega drevesa, kterege strupene korenine so nečiste misli, deblo nesramen jezik, in verhi nečiste djanja. Pa, oh, kako nesrečni so vsi, ki počivajo pod drevesom gerde razuzdanosti, „ker nečistniki in prešestovavci ne bodo božjega kraljestva posedli“, piše sv. apostel Pavl.

Kako močno pa Bog nečistosti grehe sovraži, vidi se že iz sv. pisma stare zaveze; zakaj se je Bog kesal, da je bil človeka stvaril? Zakaj je mesti Sodomo in Gomoro z žvepljenim ognjem požgal? Zakaj je vzkazal celi rod Benjamina pokončati, kot ravno zavoljo gerdega greha nečistosti? Zavoljo nečistega greha je prišla in še pride jeza božja na svet. Nečistnik oskrunja s svojimi grehi telo, katero bi imelo biti tempelj sv. Duha; oskrunja svojo dušo, ktera je božja podoba, z drago Kristusovo kervjo odkupljena; slabi moč svojega telesa in duše; podkupa si svoje zdravje; daje pohujšanje; postane terdovraten; se malokdaj prav spokori; obupa, kakor Judež Iškarlot na smertni postelji, in pahne samega sebe v večno pogubljenje, v strašen ogenj, iz kterege ni več rešenja. — Pa nočem več govoriti od velike nesreče tega greha; peljem te, ki praviš da nečistost ni tolik greh, peljem te rajši k Jezusovemu križu in ti rečem: Tu gori na križu poglej svojega Boga in Zveličarja, poglej ga v strašnih bolečinah in smertnih britkostih! Gol, zapuščen visi On na križu! Poglej Njegovo, s ternjem kronano glavo, poglej Njegovo naj čistejše telo, kako je razmesarjeno, — poglej zapljuvani obraz, blede ustnice, mertvaško solzo v očeh, nagnjeno glavo; poglej vse to, in spoznati moraš, kako gerd da je nečisti greh. Oh zavoljo tvoje nečistosti in drugih grehov mora sam Sin božji toliko terpeti. K Njemu toraj, ki toliko terpi, obrni svoje oči, in zdiuhj iz globočine svojega serca. „Vsmili se me, o Bog, po svoji veliki milosti, in po obilnosti svojega usmiljenja izbriši mojo hudobijo, — ker spoznam svojo hudobijo, in moj greh je vedno pred menoj“.

Pa obrnimo se sedaj k

II. tisti, ktera pod križem stoji, obernimo se k Mariji, žalostni materi!

„Poleg križa Jezusovega pa je stala njegova mati“, tako nam popisuje sv. apostel in evangelist Janez. Pa kdo bi popisal strašne bolečine, ktere je Marija pod križem prenašala! Morali bi imeti Marijno ljubezen do Jezusa, ako bi hotli zapopasti bolečine, ktere je ona pod križem imela. Marija je Jezusa čez vse ljubila, in ravno ta Jezus jej je bil sedaj vzet in je visel na sramotni križ nabit med dvema razbojnikoma. Sovražniki so ga še zmiraj zasramovali in preklinjali, iz Njegovih odprtih ran pa je tekla rešna kri doli na nehvaležno zemljo. — Vidila Ga je na križ nabitega, pa Mu ni mogla pomagati; vidila Ga je ranjenega, pa Mu ni mogla ran obvezati; vidila Ga je v strašnih bolečinah, pa Mu jih ni mogla polajšati; vidila je Njegovo nagnjeno glavo, pa Mu je ni mogla podpirati; vidila Ga je umirati, pa ni mogla z Njim umreti. Oh, kolika bolečina za rahlo serce naj čistejše device!

Ko je očak Jakob kervavo jopo svojega ljubeznjivega sina Jožefa zagledal, hotel je umreti od same žalosti; David se je razjokal nad smertjo svojega hudobnega sina Absolona; Heli si je vrat vlomil, ko so mu povedali, da sta oba njegova sina v vojski vbita; Hagar vidi svojega sina Izmaela v puščavi od same žeje umirati, zato beži, da sinčekove smerti ne bi vidila, in bitko zdihuje, rekoč: „Jaz ne morem gledati otroka umirati“. Vsi ti svojih sinov smerti niso vidili, pa so od same žalosti koperneli! Mati božja pa je stala pod križem Tega, ktereга je v deviškem telesu nosila! Ona vidi Njegove strašne bolečine, sliši peklenško preklinjevanje Njegovih sovražnikov. Vse to je ojster meč za njeno materno serce! Ona Ga vidi na križu od same žeje pojemati, pa mu ne sme le kapljice vode prinesiti! Oh žalostna mati, koliko ojster meč bolečin tiči v tvojem maternem sercu! Ti poznaš Njegovo nedolžnost in svetost, poznaš Njegovo ljubezen in vsmiljenje, pa kakšen je zdaj na križu!?

Povejte mi ve matere, ktere imate ljubezen, veliko ljubezen do svojih otrok v sercu, ali ne bi vam serce od same žalosti pokalo, ako bi vidile enega svojih otrok toliko terpeti? Morebiti si stala kterikrat pri smertni postelji svojega sina, ali svoje hčere? Slišala si bolnega otroka zdihovanje, pa mu nisi mogla pomagati; čutila njegovo vročino, pa je nisi mogla ohladiti. Vidila si, kako je tvoje dete začelo počasi dihati, kako so bledele njegove ustnice, in kako mu je mertvaški put na čelo stopal. — Še en zdihlje, in tvojega sina, tvojega edinega sina ni več! Z neusmiljenimi rokami zgrabi smert tvojega otroka, tvoje veselje, tvojo pomoč v starih

letih, in ti ostaneš sama in zapuščena, čisto sama med neusmiljenimi ljudmi! Ne najdeš več serca, ktero bi te ljubilo, kakor tvoje dete, tibi grob je zdaj za tebe ves svet! — Mati, povej mi, ali imaš serce, ktero pri tolikih britkostih ne bi od same žalosti pokalo? Povej mi pa, ali ni bila Marijna bolečina še bujša, ko je stala pod križem svojega ljubeznivega Sina?

Le poglej jo, ljubi kristijan! poglej žalostno mater božjo pod križem, ali se ti ne zdi, kakor bi tudi ona s prerokom milo klicala: „O vsi, ki pridete po potu, premišlujte in pogledajte, če je še ktera bolečina, kakoršna je bolečina moja?“ Zato pa tudi pravi sv. Anzelm: „Bolečine svetih mučencev so bile le majhne proti tvojim bolečinam, o kraljica!“ Tukaj pod križem so se spolnile nad Marijo besede starčeka Simeona: „In tvojo lastno dušo, o mati! bo meč presunil“. Rada bi bila Marija z Jezusom umerla, pa jej ni bilo pripuščeno, morala je britki kelih terpljenja do čistega sprazniti. — Kristusovo terpljenje se je z njegovo smertjo končalo, pa Marija je morala velike bolečine tudi še po Jezusovi smrti občutiti. Vidila je svojega ljubeznivega sina na križu umirati; vidila je Njegovo prebodeno stran; gledala je njegovo ranjeno telo in ga s solzami umivala, ko so Kristusa s križa sneli in ga nji v naročje položili. Doživela je tudi, kako so bili Njegovi apostolni preganjani, in to so bili novi meči za Marijno materno serce!

Tu pod križem je pokazala Marija svojo materno ljubezen. Tri leta je hodil Kristus okoli, ter ljudi učil in čudeže delal. Vse je derlo za Njim, Marijo pa malokdaj pri Njem vidimo. Njena velika ponižnost jo je zadrževala. Ne najdemo je na gori Tabor, na kateri se je Kristus po nebeško spremenil; pa najdemo jo na gori Kalvariji, na kateri se je njen božji Sin ponižal do smrti, do smrti križa. O žalostna mati! zakaj hitiš na goro Kalvarijo? Ljubezen, prevelika materna ljubezen do svojega božjega sina te vleče na sterma goro Kalvarijo. Tu pod križem hočeš postati tudi naša usmiljena mati. Kristus, umirajoči Kristus na križu sam nas je tebi izročil z besedami, ktere je govoril k svojemu učencu sv. Janezu, rekoč: „Glej, tvoja mati!“

Glej Janez, hotel je Jezus reči, tu stoji zdaj tvoja mati, izročim ti jo zdaj kakor pravo mater. Spoznaj jo tudi ti za svojo mater, časti jo kakor mater in skerbi za njo, kakor pridni sin za svojo mater; ljubi jo, kakor svojo mater; — pa tudi ona te bo kakor svojega Sina ljubila, in te v križih in nadlogah tolažila; „glej tvoja mati!“ Boljšega ti ne morem izročiti. O srečen mladeneč, sv. Janez, da ti je Kristus svojo mater izročil, in se tako s teboj pobratil. Tako, preljubi moji! se pobrati Jezus tudi z

vsemi čistimi in nedolžnimi dušami. Tudi njim, kakor sv. Janezu Marijo za mater izroči. O glejmo tukej veliko ljubezen križanega Jezusa do nas, in spoznajmo veliko srečo, da je tudi nas usmiljeni Jezus svoji deviški materi izročil. Marija naša mati, — o kolika sreča! častimo jo kot svojo mater, in k nji, tej deviški materi povzdignijmo serce in roke v vsaki skušnjavi, posebno v skušnjavah zoper sveto čistost! Marija posebna prijateljica čistih duš, pomagala bo vsem, ki z velikim zaupanjem v njeno varstvo pribežijo. „Marija“, pravi sv. Epifani, „ima veliko očes, da vedno na svoje častivce v dolini solz pogleduje, in jim pomaga ob času skušnjav“. K Mariji torej, pošteni mladenči in pametni deklič! najte, da vas Marija s svojim maternim plajšem ogerne, ter obvaruje pred zapeljivei, pred sovražniki vašega zveličanja! O ne zabite, priporočati se tej „materi čiste ljubezni“, da vas hudi duh v zanjke grešnega znanja in nesramnega greha ne zamota. — Pa tudi vi, ki niste več tako pošteni, ktere mora danes sram biti, če pomislite na tri naj svitlejše zvezde sv. čistosti, od kterih je ena na križu, ena pod križem in ena zraven križa tako svetila, tudi vi nesramni grešniki in grešnice, obrnite se k pribežališču grešnikov, k Mariji. Ona, usmiljena mati, tudi vam ne bo odrekla svoje pomoči, in vam bo z materno roko pomagala vstati, ako se le hočete, in scer hitro, še v tem postnem času, na pot pokore podati. — Poglejte pa še tretjo svitlo zvezdo sv. čistosti, namreč sv. Janeza, kterega umirajoči Jezus svoji preljubi materi priporoča, rekoč:

III. „Žena glej, tvoj sin!“ Sv. Janez je bil od mladih nog zmiraj pravi angel čistosti in nedolžnosti; za nje voljo ga je Kristus tudi toliko ljubil, da mu je deviško mater, in njega svoji materi izročil.

Ljubeznipolni Jezus na križu ni zabil na dobrote svoje matere, zato je pa tudi noče po svoji smerti brez pomoči in tolažbe pustiti. Kot naj boljši sin skerbi za njo tudi v smertnih težavah. Pokaže jej svojega ljubljenca, deviškega mladenčca sv. Janeza, in jej reče: „Glej, svojega sina!“ Glej ta bo mesto mene zanjaprej za te skerbet, te čistil in ljubil kakor jaz, njemu se zaupaj! Boljšemu te ne morem izročiti, kakor je ta deviški mladenec. O sv. Janez, ti preljubeznjivi Jezusov apostel! tudi ti nam kažeš, koliko vrednost da ima pri Bogu čisto serce in nedolžno življenje. Ja res, „kako lep je čist rod v lepoti čednosti —“ v oblačilu sv. čistosti. Naj vam bo torej tudi sv. Janez svitla zvezda, na ktero se morate skoz in skoz ozirati, ako hočete pošteni in pametni ostati. Tudi temu deviškemu mladenču se morate priporočati, posebno kader

vam hudi duh grešne misli udihuje in vas zapeljivi svet v greh vabi. Sv. Janez vam svoje pomoči ne bo odrekel, če tudi vi storite, kar je v vaši moči, da se pred grehi obvarujete. Kaj vam pomaga, Jezusa, Marijo in sv. Janeza prositi, da bi vam v skušnjavah pomagali, če se pa sami iz lastne volje v grešne priliko-
sti podajate, grešne misli radi imate, gerde marnje poslušate in radovedno po drugem spolu okoli zijate.

S k l e p.

„Pomagaj si sam“, pravi pregovor, „in pomagal ti bo Bog!“
Storite torej sami, kolikor je v vaši moči, da se poštene in čiste ohranite; vas bo pa tudi vsegamogočni Bog podpiral, da v skušnjavah ne padete. Bodite stanovitni v dobrem in oklenite se, kakor sv. Janez, Jezusovega križa, in živite po tistih naukih, ktere je Križani učil; in naj se tudi ves svet zoper vas povzdigne, naj tudi pekel vse kriplje napenja, vas pogubiti, nobena reč vam ne bo v stanu, vašega naj večega zaklada — svete čistosti vzeti. Nedolžni Jezus, prečista devica Marija in angelski mladenec vam bodo pomagali, da ne padete; in naj pride tudi nad vas terpljenje, kakor čez nje, ne obupajte! Ostanite stanovitni, saj po kratki zmagi bote prišli v tovaršijo tistih, od katerih sv. Janez v skrivnem razodenju takole piše: „Devce hodijo za jagnetoni, kamorkoli gre. Ti so odkupljeni z med ljudi pervine Bogu in Jagnetu, in v njih ustih se ni našla laž; zakaj brez madeža so pred sedežem božjim. Amen.“

IV. Postna nedelja.

IV. beseda, — kladvo za nevošljivost.

„Okoli devete ure je Jezus z velikim glasom vpil, rekoč: Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil?“ (Mat. 27, 46.)

V v o d.

Naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus je bil okoli šeste ure, to je po našem okoli pol dne na križ nabit. Pervo besedo je s križa govoril k svojemu nebeškemu Očetu; molil je, priserčno molil za svoje morivce, molil za vse grešnike.

Drugo besedo je govoril razbojniku, ki je bil na Njegovi desni strani križan. Te besede je zgrevanemu grešniku govoril, so tolažbepolne pa tudi za vse zgrevane grešnike in grešnice.

V tretje je odperl svoje blede usta, ter z besedami: „Žena, glej, tvoj sin!“ — „Glej, tvoja mati“, nedolžnega učenca sv. Janeza Mariji, in Marijo, svojo mater, sv. Janezu izročil. Te tretje Jezusove besede, kakor ste slišali, pa tudi veljajo vsem pobožnim in nedolžnim, ktere si je Kristus, kakor sv. Janeza, za svoje prave brate in sestre izvolil.

Ko je ljubljeni Odrešenik te trojne besede krotkosti, usmiljenja in ljubezni izgovoril, — glej! stori se po vsi zemlji tema, črna tema, in terpi do devete ure. V teh treh urah terpi Jezus neizrečene bolečine. Le premišlujte Ga na križu! Na častiti glavi nosi ternjevo krono, roke in noge so mu na križ nabite; glejte zapljuvani obraz, blede usta, oči z solzami in s kervjo zalite, život ves raztepen in razmesarjen! — Boli Ga glava, pa si bodečega ternja ne more iz glave potegniti; bolijo Ga roke in noge, pa jih ne more premakniti, ves život Ga boli, pa si ne more pomagati! Še celo cela narava žaluje nad tolikimi bolečinami, solnce, rumeno popoldansko solnce otemni, da svojo žalost na znanje daje, ko je ugasnovala luč svetá.

K tem velikim bolečinam pride tudi silna žalost, která mu serce tako stiska, da govori četerto besedo, in milo kliče, rekoč: „Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil?“

O preljubi moji! kdo je med vami, kteremu bi te Jezusove besede ne segale do živega? Jezus Kristus, oče vse tolažbe; On, ki je razbojniku usmiljenje skazal; On, ki je še celo s križa svojo žalostno mater in učenca sv. Janeza tolažil; On sam sedaj po tolažbi zdihuje, rekoč: „Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil“. — Te besede so vzete iz 21. Davidovega psalma, in bi imele Jude opomniti, da se je nad Kristusom dopolnilo, kar je od Njega sv. pismo govorilo. Judje, terdovratni Judje, ki so Jezusa iz gole nevošljivosti v smert izdali, morali bi vsaj sedaj spoznati, koga so križali; pa gerda nevošljivost jih je popolnoma oslepila. Glejte, ljubi moji! v kolike grehe nevošljivi človek zabrede. Da se bote tega greha bolj varovali, vam bom danes govoril:

I. Od nevošljivosti;

II. razložil pa tudi četerto besedo, ktero je Kristus na križu govoril.

O Marija! pomagaj, da bi tako zvesto, kakor Ti, Jezusove besede poslušali, in jih tudi, kakor Ti, v sercu ohranili. Češčena Marija, mati 7 žalosti!

Razlaga.

I. del.

Kaj pa je vendar nevošljivost, která je Jude toliko hudobne storila in tako oslepila?

Nevošljivost je žalost nad ptujo srečo, kakor da bi bila škodljiva lastni. Nevošljivost je strupena hči prevzetnosti, lakomnosti in lenobe. Je postavim, tvoj sosed pri svojih delih bolj srečen, kakor ti, ima več kakor ti; ti pa si zavoljo tega žalosten, ga ne moreš z lepim očesom pogledati, in če ga ni zraven, hudo čez njega govoriš, tedaj vedi, da strupeni modros nevošljivosti v tvojem sercu tiči. Se pa tvojemu sosеду hudo godi, in ti si tega vesel; tedaj tudi ti nisi boljši od Judov, ki so iz gole nevošljivosti Kristusa umorili. V kratkem: tvoja žalost čez ptujo srečo, pa tudi veselje čez ptujo nesrečo je nevošljivost. Se pa tudi nevošljivi človek pregreši zoper Boga, bližnjega in samega sebe

a) Nevošljivec se pregreši zoper Boga. Sv. vero nas uči, da Bog vse tako ravna, kakor je prav. Vidimo človeka, kteremu vse po sreči izteče, drugega pa le nesreče zadevajo, moramo si misliti, da vse to je volja božja. Od kod pride vsa sreča in učenost, čednost in svetost? Ali ne od Njega, od kterega piše sv. apostel Jakob: „Vsak dober dar, in vsako popolno darilo je od zgorej, in pride od Očeta svetlobe“.

Kaj pa stori nevošljivi človek? On se vzdiguje zoper božjo previdnost, in se dela kakor bi hotel Boga tožiti, rekoč: Zakaj, o Gospod! tega tako srečnega delaš, mene pa ne; zakaj k njemu ljudje rajše kaj delat prinesejo, kakor k meni? Vidite, ljubi moji! tako in enako nevošljivec govori. Baram pa, ali je prav, da se človek tako rekoč z Bogom krega in v Njegove pravice sega? Glejte tako se nevošljivi človek že zoper Boga pregreši.

b) Nevošljivec se pregreši tudi zoper bližnjega. Kristus nam je ljubezen do bližnjega posebno priporočal. „Le tedaj, je rekel On, nas bo za svoje učence spoznal, ako se ljubimo med seboj, kakor je Kristus nas ljubil“. Vse, je rekel On, kar mi želimo, da bi drugi nam storili, moramo tudi mi njim storiti; kar pa mi ne želimo, da bi se nam godilo, tega pa tudi mi drugim storiti ne smemo! Ker smo vsi otroci enega nebeškega Očeta, in imamo vsi enega in tistega Zveličarja; zato hoče tudi Jezus, da se kot udje ene družine obnašamo in v pravi, keršanski ljubezni med seboj živimo. To, ljubeznivi! je zapoved ljubezni, katero nam je dal nebeški učenik Jezus. — Kaj tacega pa nevošljivi človek noče storiti. Imel bi svojemu bližnjemu dobro želei, pa mu le hudo želi; imel bi se veseliti, če mu dobro gre, pa je le žalosten zavoljo njegove sreče; imel bi se veseliti z veselimi, in jokati z žalostnimi, pa se le smeji, če drugi žaljujejo, in je žalosten, če se drugi veselijo. Ali ni torej nevošljivost greh, ki keršansko ljubezen na ravnost rani?

c) Pa, kako bo nevošljivec bližnjega ljubil, ker še s samega sebe ne ljubi? Serce nevošljivca ni veselo, timveč polno sovraštva, žalosti in jeze. Le pogledjte prvega nevošljivca Kajna. Temen je njegov pogled, upadene so njegove lica, nima več pravega spanja, pa tudi ne pokoja noč in dan. Od kod to pride? Od same nevošljivosti. Vidil je, da se Abelnov dar Bogu bolj dopada, kakor njegov, zatorej se zaredi v njegovem sercu strupena kača nevošljivosti. Ali spomnite se kralja Savla, v kolike hudobije ga nevošljivost potisne. Ja, preljudi moji! ako želite prav nesrečne in hude dneve tukaj imeti, bodite nevošljivi; ker tako ste pravi sužnji satana, ki povsod pekel strašne jeze okoli nosi. Prav ima

torej sv. Krizostom, ki terdi, „da nevošljivost je morivka tistih, ki se ji udajo“.

2. Je torej nevošljivost že greh zoper Boga, bližnjega in samega sebe, imela bo kot naglavni greh gotovo pa tudi dosti malopridnih sinov in hčer. Nevošljivost je košata mati opravljanja, krivih sodeb, hinavščine, sovraštva, preganjanja, krivice in še celo ubijanja.

Koliko hudega se iz nevošljivosti izcimi, vidimo nad farizeji pismarji in Judi. — Celo Kristusovo življenje je bilo tako čisto in nedolžno, da je lahko zamogel svoje sovražnike prašati: „Kdo izmed vas me zamore greha obdolžiti?“ Pa glej! kaj hudobneži iz same nevošljivosti storijo? Ozdravi Kristus tudi v saboto kakšnega bolnika, pravijo mu, da nedeljo oskrunuje in tako božjo zapoved prelomi; izžene iz obsedenih hudiča, pravijo mu, da po Belcebubu, višega hudičev, to dela; ravna ljubeznjivo z grešniki, terdijo, da je sam grešnik; stori kakšen čudež, nočejo mu verjeti, da je Sin Božji, od Boga poslani odrešenik. In kdo bi popisal, kako močno so ga sovražili in preganjali! Vse moči so napenjali, da ga pogubijo! Podkupijo krive priče, ujamejo nedolžnega, in ga pehajo od enega sodnika do drugega. Na slednje se njih naj srečnejša želja spolni, da Pilat Jezusa k smerti obsodi. Nevošljivost jih je tako omamila, da se jim nedolžni Kristus, ko ga Pilat vsega ranjenega in kervavega postavi pred nje, nič ne smili. Še bolj se togotijo in vpijejo tako dolgo, da nedolžnost na križu umerje. Pa saj zdaj bodo mirni, ko že nedolžni Jezus na križu svojo glavo nagnuje? O še ne, ljubeznjivi! še umirajočega Jezusa preklinjajo, ga zasramujejo in se mu peklensko posmehujejo. Jezus milo kliče: „Moj Bog, moj Bog zakaj si me zapustil?“ Oni vendar nimajo nobenega usmiljenja z umirajočim!

O čudna pošast, gerda nevošljivost, da človeka v divje zverine spremeniš, še celo pod živino ponižaš, kdo bi te še hotel pestovati in nositi v svojem srecu!? Pa obrnimo se, preljubeznivi! zopet nazaj h križanemu Jezusu, in poslušajmo četrto besedo, katero umirajoči Jezus s križa govori!

II. d e l.

„Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil?“ tako milo je Jezus v svojih strašnih britkostih okoli devete ure, to je po našem okoli treh klical. Oh, moj Jezus! zakaj pa vendar kličeš tako

milo? Ali hočeš obupati in vso serčnost zgubiti? O nikakor ne, ljubeznivi! kaj takega od Jezusa misliti Bog obvaruj. On le kliče, tako milo, da na znanje daje strašne bolečine, ktere je moral po svoji človeški natori prestati. Kristus je tudi s temi besedami molil k svojemu nebeškemu Očetu za vse človeštvo, kakor bi hotel reči: Oče! glej, kako sem zapuščen. Ti tako hočeš; o naj bi pa tudi ta moja zapuščenost ljudem odpušcanje grehov in usmiljenje prinesla!

Kristus je te besede tudi zato govoril, da bi bile v tolažbo vsem tistim pobožnim dušam, ktere tudi kakšno zapuščenost in merzloto do božjih reči kterikrat občutijo v svojem sercu.

S temi besedami se je Jezus pa tudi prav milo pritožil čez veliko ljudi, nad kterimi bo zgubljeno njegovo britko terpljenje, zgubljena njegova rešna kri. Velike skrivnosti imajo te kratke besede v sebi; so pa te besede tudi nevsahljiv studenec lepih naukov? — Jezus je tako milo k nebeškemu Očetu klical ne v svojem lastnem, ampak v imenu ljudi, kakor terdijo sv. učenci. Jezus misli na križu na veliko nesrečo, v ktero ljudi greh potisne. On dobro ve, da njegovo britko terpljenje nekterim ne bo v zveličanje; da bo cena njegove rešne kervi pred njegovimi očmi teptana; slednjič, da jih bo še dosti od Boga zapuščenih, ki v grebih terdovratni ostanejo in v grebih umerjô.

1. Jezus, pravi Bog in človek, visi na križu. Njegovi sovražniki ga ne bi mogli križati, če sam ne bi hotel, je ja Petru rekel, ki ga je hotel braniti: „Ali meniš, da ne morem prositi svojega Očeta, in bi mi poslal več kot dvanajst legijonov angeljev? Kako se bodo tedaj dopolnile pisma, ker se mora tako zgoditi?“ Kristus tedaj ni toliko zavoljo sebe, ampak zavoljo družih k svojemu nebeškemu Očetu zdihoval.

Kristus pa je vidil že toliko pogubljenih duš od ubijavca Kajna do nesrečnega svojega učenca Judeža. Tisti dan, ko je Jezus na križu visel, padel je tudi Judež v strašno ječo, v peklenski ogenj, iz kterega ni več rešenja. Judež se sterga iz Jezusovih rok, in pade v pest peklenskemu satanu! Oh, ljubi moji! pomislite to. Jezus preliha svojo kri, Judež je s to kervjo oškropljen, pa vendar pogubljen. Sin božji vidi svojo rešno kri tudi na tega terdovratnega grešnika teči, pa, ni mu k zveličanju, le k pogubljenju mu je! Judež, terdovratni grešnik sam si je zapel vrata do zveličanja. To je vsekalo Jezusovemu usmiljenemu sercu kervave rane. Toliko duš, kterih odrešenik ne more več biti, še celo eden njegovih apostolov, kterega ne more več iz

peklenškega žrela potegniti! — oh, te nesrečne duše so primorale Jezusa, da je milo klical: „Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil?“

2. Pa, ljubi moji! Jezusova žalost je postala še večja, ko je pomislil, da bo še celo pred njegovimi očmi cena Njegove rešne kervi zgubljena. Še na križu je hotel Jezus serca terdovratnih Judov omehčiti in razsvetliti, da bi jim bilo Njegovo britko terpljenje v zveličanje. Ali jih ne bo ta ljubezen, ta krotkost omehčila? — Vse zastonj!

Kristus hoče Jude z besedami pridobiti: On moli za nje; On prosi svojega nebeškega Očeta, da bi jim odpustil, On jih zagovarja. Jeklene in železne serca, vas ne bo tolika Jezusova ljubezen omehčila? Vse zastonj! Jezus moli za svoje sovražnike; sovražniki pa ga zasramujejo in ga kakor pošasti iz pekla preklinjajo. Ta terdovratnost okoli križa stoječih gre Jezusu toliko k sercu, da britko zdihuje: „Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil?“

Morebiti bodo lepi izgledi hudobneže na pravi pot pripeljali? Kristus jim v desnem razbojniku pokaže svoje neskončno usmiljenje. Razbojnik, ki je na Jezusovi desni strani visel, spozná Jezusa kot svojega Boga, ga milosti prosi, in bo uslišan. Jezus pokaže, da ima še zmiraj ključne nebeških vrat, če so tudi Njegove roke na križ nabite. On skaže milost desnemu razbojniku in mu obljubi nebeško kraljestvo. Oh Judje, terdovratni Judje! ali ne bote tudi vi pred križanega Jezusa na kolena padli, grehe obžalovali in svoje grešne duše oprali v Njegovej rešnej kervi? — Vse zastonj! Terdovratni Judje ostanejo terdovratni grešniki! Moj Bog, kolika terdovratnost!

Morebiti vam bodo vsaj čudeži, ki se pri Jezusovi smerti godijo, oči odperli? Ali ne vidite, kolika temá zemljo pokriva, kako sonce otemni? Ali spoznate sedaj, koga ste na križ nabili? Moj Bog! njih pamet je bila še bolj temna, kakor naj bolj črna noč. Oh kolika terdovratnost! Kaj boš vendar ti, nedolžni, tako dolgo zaničevani Jezus storil? Boš jih vsaj sedaj zaverget? Naka! Tvoja prevelika ljubezen tega ne dopusti; le slišim Te milo klicati k nebeškemu Očetu: „Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil?“

Te besede je Jezus z močnim glasom govoril; „On je vpil z močnim glasom“, pravi sv. evangelje. Pa zakaj je že popolnoma oslavljeni umirajoči Jezus te besede tako glasno izrekel? Zato, prelubeznjivi! da bi jih vsi slišali in se k pokori obrnili. More-

biti so se Judje na te prošnje, na to klicanje spreobrnili? O že kar, ljubeznivi! Še bolj so ga preklinjali! Čez tako terdovratnost se je Jezus na križu bitko razjokal, in obilne solze so mu iz mertvaških oči kapale na nehvaležno zemljo. Oh kervave solze, da še ve terdovratnih sere niste ganile! Oh serce Jezusovo, seree polno ljubezni, da si moralo tako bitko zdihovati: „Moj Bog, itd.“ Jaz umerjem, je hotel Jezus reči, pa mojega ljudstva nobena reč ne gane, ne čudeži, ne moja poterpežljivost, ne moje besede, ne moji zdihljeji, ne moje solze, ne moja molitev! — O moj Bog, moj Bog! kako sem brez tolažbe, od vseh zapuščen! — Oh, ljubi moji! ali kaj zastopite, kako žalosten je bil Kristus zavoljo terdovratnosti Judov? Prašam pa, ali je Kristus še kakšen drugi vzrok imel, bitko se čez svoje zapuščenje tožiti? Ja, ljubi moji! Kdo je bil pa še vzrok te velike britkosti Jezusove? Oh, da bi smel zamolčati, tudi mi, tudi mi vsi smo bili krivi Njegove velike žalosti na križu.

3. Vsegavedoči Jezus je gledal tudi v prihodnje čase. In jih je dosti našel, za katere On zastonj umira. Ti bodo sami krivi svojega pogubljenja. Kristus je dobro vedel, da bo ljudi, ki bodo Njegov nauk zaverili, ki bodo terdovratni v grehih nečistosti, goljufije, požrešnosti, nevošljivosti itd. ostali, in si bodo rajše pekel, kakor pa nebesa izvolili. Zato je pa tudi tako bitko zdihoval: „Moj Bog, itd.“

Preljubeznivi! da vas predolgo ne zaderžujem, moram h koncu svoje pridige le še to reči, da Kristus gleda s križa tudi na vas, ki ste tukaj zbrani, svoje mertvaške oči obrača na vsakega izmed vas — na mene — na vse vas! — Kaj pa vidi? Ali vidi kristjane, katere Njegova rešna kri omehči, ali pa vidi tudi dosti terdovratnih grešnikov in grešnic? Kdo bo izmed nas zveličan, kdo pogubljen? Oh strašna misel, čudno vprašanje!

S k l e p.

Naj gre toraj vsak v se, naj se vpraša sam pri sebi, kako je do zdaj kaj živel? Morebiti tudi nad teboj in nad teboj križani Jezus milo zdihuje: „Moj Bog, itd.“ Morebiti si tudi ti in ti med Jezusovimi sovražniki? — Oh, kdor si bil do sedaj Jezusov sovražnik, bodi zdaj njegov pravi prijatelj in okleni se Njegovega križa, t. j. terpi rad vse nadloge in britkosti, katere Ti ne-

beški Oče pošilja, da bi Te sebi pridobil. Glej, Kristus je na križu zapuščen, da bi ti zapuščen ne bil, ampak da bi se v tem sv. času, k Njemu obrnil, k Njemu pot našel v zakramentu sv. pokore! Oh Jezus! podaj mi svoje roke, in pomagaj mi vstati! Marija, pribežališče grešnikov, prosi za me! Amen.

Pridiga v god sv. Jožefa. *)

(Svetost je za vse; gov. M. T.)

„Bodite mi sveti, ker sem jaz Gospod svet, in sem vas ločil od drugih narodov, da bi bili moji“. (III. Mojz 20, 26.)

V v o d.

Abraham je bil pripravljen iz pokorščine do Boga svojega edinega sina na gori Morija v dar zaklati; zatoraj stori Bog ž njim obljubo, da bo njegov zarod na zemlji pomnožil, kakor zvezde na nebu in pesek ob morju, in da ima iz njegovega zaroda Zveličar sveta priti. Abrahamove mlajši si je izbral za svoje izvoljeno ljudstvo, po katerih se ima vera vanj kot edinopravega Boga ohraniti. Zato jim je kot svojemu izvoljenemu ljudstvu po Mojzesu

*) O tej priložnosti opominjamo čč. gg. duhovnike na zlatavredno knjigo, ki je na svitlo prišla pod imenom: „Sveti Jožef, naš varh in pomočnik v življenju in ob smerti“. Te bukvice se kaj lepo podajo za „Šmarnice“, pa ne samo za te, temveč postrezajo tudi čč. gg. pridigarjem, katerim se za primerne pridige v god sv. Jožefa dosti terda godi; kajti iz vsakerega zmed 31 premišljevanj se da lahko posebna pridiga za ta praznik izdelati. Tudi se nahajajo v bukvicah vse v molitvenih bukvicah navadne prav priserčno spisane molitve, trojne litanije in sv. križev pot po oč. Leonardovem iz Portu Mauricio izdelan, toda s popravljeno in olikano besedo itd. Zraven so pa bukvice prav dober knp: Veljajo terdo vezane 70 kr., z usnjatim herbtom 75 kr., vse v usnju 90 kr., z zlatim obreskom 1 gold. 20 kr. Dobivajo se v Ljubljani pri Gerberju, Kremžarju, Ničmanu.

Vredn.

zapovedal rekoč: „Bodite mi sveti, ker sem jaz Gospod svet, in sem vas ločil od drugih narodov, da bi bili moji“.

Ako je bila pa svetost že Izraelcem zapovedana za voljo svetosti njih Boga, je zapovedana še toliko bolj nam kristijanom, ker je ne le Izraelov Bog tudi naš Bog, ampak ker nas je tudi po svojem edinorojenem Sinu odrešil, in nas pred milijoni in milijoni družih ljudi k pravi veri poklical. Zato se s to Mojzesovo zapovedjo vjema tudi povelje sv. Petra, ki pravi: „Vi ste izvoljen rod, kraljevo duhovstvo, svet narod, pridobljeno ljudstvo, da oznanujete popolnamosti tistega, kateri vas je iz tame poklical k svoji prečudni luči“. (I. 2, 9.) In ž njim se vjemajo besede sv. Pavla, rekoč: „To namreč je volja Božja, vaše posvečenje“. (I. Tes. 4, 3.)

Kakor jasne pa so te besede, vendar jih veliko ne mara prav umeti, ker so v napčni misli, da se svetost s tacimi, ki morajo med svetom živeti, ne strinja. Drugi zopet so v tej zmoti, da je svetost zares pretežavna in skorej nemogoča.

Za tega del vam želim danes te krive misli ovreči, in vam nad sv. Jožefom pokazati, da se tudi med hudobnim svetom lahko sveto živi in da se tudi z opravili navadnih dobrih del zamore velika stopinja svetosti doseči. Toraj rečem: Po izgledu sv. Jožefa se zamoremo 1) v vsakem stanu posvetiti, in 2) kako da nam je to v vsakem stanu mogoče.

Naj moje besede na priprošnjo sv. Jožefa, v čegar počeščenje smo danes tukaj zbrani, pripravljene najdejo vaše serca in obrodé stoterni sad!

Razlaga.

Vprašajmo visoke gospode ali priproste ljudi, zakonske može ali žene, mladenče ali dekleta, kako da je ž njih svetostjo; slišali bomo izgovore, da med svetom ni mogoče sveto živeti.

Nekteri se izgovarjajo, da so s časnimi opravili preobloženi, in jim tako za Boga in Božje reči zmiraj časa zmanjkuje. Jaz, pravi kak kupec, ali rokodellec ali pravdnik, se imam z imenitnimi stvarmi pečati; veliko mi vzamejo časa in brez škode jih ne morem zanemarjati. Zraven pa se človek še v take pretveze zaplete, da ni vselej mogoče po vesti in po pravici ravnati. — Jaz, pravi

gospodar ali gospodinja, imam sedaj z otroci, sedaj s posli, sedaj z živino, sedaj s poljem opraviti, sedaj moram tu, sedaj tam biti zmiraj imam polne roke dela; kako hočem še dolžnosti do Boga spolnovati? In pri toliko zopernostih kako sem v stanu zmiraj krotka, mirna in poterpežljiva biti brez kakenga hudoovanja, jeze in kletve? — Jaz, pravi hlapec ali dekla, nimam od ranega jutra do poznega večera nikoli miru in pokoja, od dela k delu me pehajo, in ako bi desetero rok imel, bilo bi še premalo, še pri jedi nimam miru; kako bom še na molitev mislil in Boga služil?

Res je, ljubi moji! da imajo ti in enaki izgovori na videz marsikaj resničnega v sebi. Tudi skušnja nas uči, da so posvetne skerbi velike ovire v zveličanje, kamenje, nad katerim se marsikdo spodtakne in pade, so, po besedah Zveličarjevih, škodljivo ternje, ki seme Božje besede zaduši. Resnica vendar ostane ta, da se vse te ovire časnih skerbi s terdno in stanovitno voljo dajo premagati.

Da vas tega prepričam, opomnim na nekdanje očake Abrahama, Izaka in Jakopa, v katerih primeri je posestvo sedanjih bogatinov beraštvo, in ki so po velikosti svojega premoženja tudi več skerbi imeli, kakor jih mi imamo; vendar pa pri tej skربی za posvečno na večno niso pozabili. Ali ni prerok Samuel svoje službe kot sodnik ljudstva do svoje velike starosti z vso vestjo opravljal, in zraven dolžnosti do Boga najnatančnije izpolnoval? Ali niso kralj David, ali cesar Henrik ali francoski kralj Ludovik svojega sedeža ravno tako s čednostmi, kakor z zvestim spolnovanjem svojih vladarskih dolžnost zaljšali? Ali ni sirotna Rut, ki si je s terdim vsakdanjim delom svojih rok kruha služila, vendar zmiraj svitel izgled pobožnosti ostala? — In, da še od družih ne bom govoril, kaj vidimo nad sv. Jožefom? Revnega stanu, kakoršnega je bil, trudil se je s svojim rokodelstvom kot tesar od jutra do večera za vsakdanji kruh, vendar pa je toliko stopinjo svetosti dosegel, da je bil celo za varha in rednika Sinu Božjega spoznan. Toraj ne na obilnosti časnih opravil, ampak na tem je vse ležeče, s kakšno voljo da jih opravljamo in kakšnega dobička da v njih iščemo.

Še drugi se izgovarjajo, če bi jih tudi časne skerbi v svetosti ne zadrževale, jih pa zopet toliko skušnjav in zapeljevanja v njej ovirajo. Svet, pravite, je v naših časih zlo hudoben in spriden; s svetom pa se moramo pečati, če bi prav ne hotli. Tu se sliši toliko nesramnega govorjenja, zaničevanja sv. vere in cerkve, ali obrekovanja in opravljanja, saj ni skoraj drugače mogoče, da se kolikor toliko tudi ti tega strupa navzameš, kolikor

toliko tudi ti svojo dušo omadeževaš. K temu pritegnejo še hudobni izgledi, toliko prilizovanja in obetov, toliko mrež in nastav za nedolžnost; od druge strani pa zasramovanje in zaničevanje in posmehovanje, — ja, kak čudo bi moralo biti, da bi te ta dereča reka hudobij za sebo ne potegnila, ker tako rekoč v sredi tega valovja stojiš?!

Tudi zoper to, kristjani, ni vgovarjati, da so tisti, ki med svetom živijo in se morajo z njim pečati, veliko več skušnjavam in nevarnostim podverženi, kakor oni, ki se morejo svetu odtegniti. Resnica vendar le ta ostane, da je na vas ležeče, svojo nedolžnost ohraniti. Zakaj če so svetniki to zamogli, zakaj bi vi ne? Ali mar Marijin ženin in veliko družih svetnikov ni bilo enakim nevarnostim in skušnjavam, enakim izgledom in enakemu zapeljevanju izpostavljenih? Nikarte misliti, da bi takrat hudobnih in brezbožnih na svetu ne bilo, ker sicer kako bi bila hudobija tako deleč segla, da so Sinu Božjega na križ pribili, ako bi serca Judov od strast ne bile popolnoma oterpne? Toraj je bilo tudi za sv. Jožefa dosti priložnosti suženj greba in satana postati, toliko bolj, ker je moral pred Herodovo grozovitnostjo v Egipt pobegniti, v Egipt pravim, kjer so najostudniše molikovanje vganjali in te svoje molike z največimi hudobijami in nesramnostmi častili. Vendar sv. Jožef v sredi tega molikovanja in nesramnost ni ne za en las odstopil od pota čednosti; temuč pravičen in svet, kakor je bil, ostal je vedno, in kolikor večja je bila tema hudobij, med kterimi je moral prebivati, toliko večja bila je svetloba čednost, ki je od njega sijala. Pa kako se je sv. Jožef v vseh teh nevarnostih ne-omadeževanega ohranil? Glejte, zato, ker je svetu, akoravno je moral med njim živeti, popolnoma odmerl; ogibal se je vseh priložnost, kjer je bila njegova nedolžnost zamogla oskrunjena biti. S svojimi očmi in ušesmi storil je zavezo, nič ne ogledovati ali poslušati, kar bi moglo seme pogubljenja v njegovo dušo zatrositi. S hudobnimi se je le toliko pečal, kolikor ga je sila morala.

Ako bi bilo toraj vaše življenje življenju sv. Jožefa podobno gotovo bi nikdar ne zašli v zanjke satanove, ki se vaši nedolžnosti na vseh krajih nastavljajo. Ker pa hočete vse viditi, vse slišati, povsod biti in vse poskusiti, potem ni čudo, da na krive pota in na široko cesto pogubljenja zaidete. Ali zato nimate nikakoršnega izgovora, ker vse trume izvoljenih zoper vas pričajo in pravijo: „Ako smo mi zamogli, zakaj bi vi ne? Iz vsakega stanu derži pot v nebesa, in ta pot se slehernemu da najti, kdor jo v resnici išče“.

Ta odgovor velja tistim, ki mislijo, da se svetost s takimi, ki med svetom živé, ne strinja.

2. So pa tudi še taki, ki so v tej zmoti, da je sveto živeti za nas pretežavno, skoraj nemogoče. Nekteri mislijo: k svetosti je potreba, da človek enako puščavnikom, ki so kdaj po gojzdi in dupljah prebivali, neprenehoma moliti, še postiti, sv. resnice premišljevali, se zatajevati, s šibami do kervi mučiti itd. ali da mora, kakor sv. Pavel, v nebesa zamaknjen biti, ali po izgledu veliko svetnikov od Boga moč imeti čudeže delati. Ako bi bila le to svetost, potem ljubi moji! bi pač morali nad svetostjo marsikterega svetnika, in celo nad svetostjo sv. Jožefa dvomiti. Zakaj akoravno sv. evangelije govori od njegove pravičnosti, vendar nikjer ne omenja ne od vednih njegovih molitev, ne od postov, ne od družih ostrih pokoril, še manj od zamaknjenja v božje skrivnosti ali od čudežev, ki bi jih bil delal.

Prava svetost, h kateri smo vsi brez razločka poklicani, obstaja v tem, da se vseh velikih in kolikor mogoče tudi malih grehov varujemo, da zapovedane dobre dela opravljamo, dolžnosti svojega stanu zvesto spolnujemo, vse to pa delamo posebno zavoljo Boga, ki nam je vse to zapovedal, in da vse križe in težave, ki nad nas pridejo, s polno vdanostjo v voljo Božjo, ja še celo z veseljem prejemljemo.

Pred vsem družim je k svetosti potreba, da se vseh velikih in kolikor je v naši moči, tudi malih grehov varujemo, in tako kerstno nedolžnost neomadeževano ohranimo, ker ta je, ki nas dela otroke Božje in dediče nebeškega kraljestva. Samo hudega se varovati pa k svetosti še ni zadosti, ampak moramo tudi dobro delati. Ne le tisto drevo, ki malopriden sad rodi, zasluži posekano in v ogenj pometano biti; ampak tudi tisto ne zasluži, da prostor jemlje, ki dobrega sadu ne obrodi. Tako gre tudi nam skrbeti, da si z dušnimi in telesnimi dobrinami deli keršanskega usmiljenja srece svojega nebeškega Očeta pridobimo.

Zraven teh splošnih dolžnost so pa še posamezne, ki jih ima vsak posebej po svojem stanu spolnovati; kakor dolžnosti staršev do otrok, gospodarjev in gospodinj do poslov; podložnih do svojih predpostavljenih bodi si duhovskega ali deželskega stanu; in ravno tako nasproti dolžnosti, ki jih imajo viši do svojih podložnih.

Vse te naše dela s pokorščino in z opravljanjem stranskih dolžnost vred pa morajo z dobrim namenom Bogu na čast, ter nam in našemu bližnjemu v zveličanje posvečene biti; zakaj „naj jemo ali pijemo, ali kaj drugega delamo, delajmo vse v Božjo čast“, je povelje aposteljnovo. (I. Kor. 10, 31.)

In poslednjič je k svetosti potreba, da v vseh zopernostih in križih, ki nas zadevajo, neutrudljivo poterpežljivost kažemo. Poterpežljivost v križih najbolj skaže, s kako veliko ljubeznijo da smo Boga oklenjeni. S poterpežljivostjo na znanje dajemo, da Boga kot Gospoda čez se spoznamo, ki naj z nami stori, kakor

se njemu dopada. S poterpežljivostjo spričujemo, da se po izgledu sv. ap. Pavla ne z nevarnostmi, ne preganjanjem, ne z revščino, ne z nagoto, ne smertjo ne damo ločiti od ljubezni Božje.

Vidite, kristjani! to so pota, ki nas k svetosti in izveličanju peljejo, in te pota niso nič drugačne, kakor one, po katerih je ženin Božje porodnice hodil. — Varoval se je skerbno najmanjšega greha, tako da je še Marijo, ko jo je nosečo videl, mislil skrivši zapustiti, predno mu je bila po angelu njena deviška nedolžnost razodeta. — Hodil je ob zapovedanih časih v Jeruzalem v tempelj in ondi opravljal vse predpisane dobre dela in svoje darove. — Spolnoval je dolžnosti svojega stanu, z delom svojih rok preživil sebe, Marijo in njeno Božje dete, pokoren bil poveljem cesarskim in zapovedim Mojzesove postave; — vse to za tega del, ker je vedel, da s tem spolnuje zapovedi Božje. In poslednjič kaže v vseh težavah svojega revnega in trudopolnega življenja neustrahljivo poterpežljivost, stanovitnost in zadovoljnost. Ako se mu angel po noči prikaže in mu veli bežati v daljno Egiptovsko deželo, ali mu reče ondi ostati, dokler pomerjo tisti, ki detetu po življenju strežejo, ali mu po njih smerti nkaže, zopet nazaj v domačo deželo se veriniti, k vsem težavam je brez nejevolje in godernjanja pripravljen. — Božje povelje je njegovo spolnjenje, in vedno vse svoje zaupanje stavi nanj, ki z nebeško pomočjo svoje ljubljence na vseh njih potih varuje in prečudno zanje skerbi.

S k l e p.

To je vse z malo besedami, česar je sv. Jožef storil, da se je posvetil. Ravno to in nič drugega Bog tudi od nas ne zahteva; in to je: greha se varovati in dobro delati, dolžnosti svojega stanu zvesto spolnovati, vse Bogu za ljubo storiti ter vse križe in nadloge sedanjega življenja s popolno vdanostjo v Božjo voljo prenašati. Ako to storimo ne bo se naše življenje tudi brez vedne molitve, brez posebnih pokoril, brez daru čudeže delati, nič ločilo od življenja sv. Jožefa in družih svetnikov. Mi sicer po svoji smerti ne bomo za svetnike češčeni; naših telesnih ostankov ne bodo v zlate in sreberne posode devali in jih v oltarje zakopavali ali za tega del bomo vendar le med število izvoljenih prišteti, kjer bomo z njimi vred vekomaj z obličja v obličje Boga gledali in neprenehoma vživali. — Amen. —

Kratko pa dobro.

Nedelja Kvinkvagesima.

(Česa naj tudi mi naše dni Jezusa prosimo?)

„Kaj hočeš, da ti storim? On pa je rekel: Gospod, da vidim!“ (Luk. 18, 41.)

V v o d.

Na potu v Jeruzalem pride Jezus v mesto Jeriho. Blizu tega mesta je poleg ceste sedel nek slepec, in je vbogaima prosil. Ta vpije: „Jezus, sin Davidov, usmili se me!“ Jezus ga vpraša: „Kaj hočeš, da ti storim?“ On pa odgovori: „Gospod, da vidim“. In Jezus ga ozdravi, da spregleda in vidi. Komu serce od veselja ne igra, ko sliši pripovedovati to lepo in čudno prigodbo? Slepa sirota prosi, in Jezus mu pomaga! — Ljubi moji! mi nismo slepi na telesu, pa dosti jih je med nami, ki so slepi na duši, da ne spoznajo in ne vidijo nevarnost, ki nam protijo, in ne spoznajo in ne vidijo pomočnika, ki nam pomaga. Tudi mi imamo Jezusa med nami, tam na altarju prebiva, posebno te dni se nam izpostavlja, da ga molimo in prosimo. Kaj ga neki bomo mi naše dni prosili? Prosili ga bomo, naj nam pomaga:

1. da vidimo in spoznamo, kar nam žuga, — in
2. da vidimo in spoznamo, kar nam pomaga?

Razlaga.

1. Prosili bomo Jezusa, naj nam pomaga, da vidimo, kaj nam žuga. Slepec ne vidi prepada ali globočine, na ktere robu stoji. Takih slepcev je naše dni veliko na svetu in dozdeva se, kakor da bi se spolnoval strašni pa stari pregovor:

„Kogar Bog pokončati hoče, tega oslepi“. Godtjo se na svetu žalostne reči, dajejo se nam strašne prikazni, — pa kdo jih vidi, kdo jih porajta?

Gotovo ste slišali žalostne reči, ki so se proti koncu 18. stoletja na Francoskem godile. Nekaj posvetnih modrijanov je sklenilo, sveto vero zatreti, Boga in večnost vtajiti in skovati neko novoizmišljeno vero — brez nedelje, brez sv. zakramentov, brez sv. maše, brez sv. papeža; slednjič so še neko očitno, nesramno nečistnico na lepo napravljenem vozu po mestu Parizu vozili in kakor boginjo častili. Ahite, to so bili pravi slepci! Pa ljudje tega niso spoznali, bili so slepi. Nekaj tacega se pa godi tudi naše dni. Tudi naše dni se ljudje ne zoperstavljajo več temu ali unemu nauku kerš. vere, temveč podkopujejo pod l'age ali vogelne kamne kerš. vere. So, ki terdijo, da ni Boga, nebes in pekla, da človek konec vzame, kakor črna živina. So, ki pravijo, da Jezus ni pravi Bog in Sin božji ni človek postal. So, ki posebao divjajo proti katoliški cerkvi in njenemu poglavarju papežu, škofom in duhovnikom. Drugim so spet božja služba, sv. maša, sv. zakramenti, posebno sv. spoved, sv. zakon, dalje molitev in post hud tern v peti. Ali to ni ravno tako, kakor v Parizu? Tudi to bomo še doživeli, da kdo poreče: „Noče poprej dobro biti na svetu, da bojo s črevami poslednjega mašnika zadavili zadnjega kralja“. — Tako se piše in govori in dela po svetu, in ali ljudje tega vidijo? Ali spoznajo, kakšen sad mora tako seme poroditi? Da bi ljudje le oči odperli in gledali strašne dogodbe, ki so se godile na Francoskem in potem še kervavo vojsko zatrosile po celej Evropi! Zatorej prosimo Jezusa, naj pomaga, da vidimo, kaj nam žuga, da vidijo posebno tisti, ktere je Bog za voditelje postavil ubogemu, nevednemu ljudstvu, da voditelji in ljudstvo žalostnega konca ne vzamejo! —

Dalje prosimo Jezusa, naj pomaga,

2. da vidimo in spoznamo, kaj nam pomaga. Vera je slepcu pomagala, kakor Jezus sam pravi: „Spreglej, tvoja vera ti je pomagala“. Tudi na Francoskem je vera pomagala. Bogu se je dosti zdelo; poslal je Francozom mogočnega gospodarja, znanega Napoleona; ta je z železnim kolom kačo prekucije in punta po glavi mahnil in na glavo stopil, pa vendar ne bil bi nič opravil, ko bi ne bil sv. kerš. vere na pomoč poklical. Prosil je papeža, naj Francosko spet po katoliško vpravna, in vernila se je kat. vera, kat. božja služba, kat. ssv. zakramenti, kat. duhovščina in s temi rečmi tudi keršč. duh, mir in pokoj, sreča in zadovoljnost.

Tudi nam pomaga le vera v Jezusa K. Ona nas bo učila, naj dajemo Bogu, kar je božjega in cesarju, kar je cesarjevega; da bomo zvesto spolnovali vse svoje dolžnosti; da bomo stanovitni in poterpežljivi v terpljenji, zadovoljni in ponižni v sreči; da bomo bližnjega imeli za svojega brata in ne bomo redili v svojem sercu zavida, jeze in sovraštva; da bomo pridno delali in si svoj kruh pošteno služili. Tako bode se spet vernila pokorščina do Boga, do posvetne in cerkvene oblasti, pošteno in zadovoljno življenje, mir, zastopnost in zadovoljnost. Le vera v Jezusa nam pomaga!

In ravno današnje evangelije nam vnovič priča, da je Jezus živi Bog in torej večna resnica. Reče le samo besedo in slepec vidi, — prerokuje, kar se je nekaj dni pozneje v Jeruzalemu zgodilo. Takih čudežev je Jezus storil veliko; naj nam modrijani, ki Jezusovo vero podrivajo in novo kujejo le en sam čudež pokažejo! Dalje naj le pokažejo, kaj so storili iz ljubezni do nas; Jezus pa je šel v Jeruzalem, kjer se je vse dopolnilo na njem... vse je preterpel iz ljubezni do nas; komu bomo torej verjeli? —

Slednjič kažimo svojo vero stanovitno in brez strahu. Pogledjmo slepca: Bolj ko so mu branili, toliko silnejši je prosil. Kolikor bolj se današnji svet prizadeva, od Jezusa nas ločiti, bolj trdno hočemo se ga deržati in spoznavljati pred celim svetom z besedo in djanjem.

Sklep.

Te dni vas bode vabil svet in vam ponujal svoje veselice, ki vas motijo in sleparijo. Vabil vas bo tudi Jezus, ki vas edini ozdraviti zna in pomagati, da sprevidite in spoznate svojo pravo večno in časno srečo. Pritecimo torej vsi sem pred Jezusa; vsi smo v velikej nevarnosti, da nas svet oslepi in pogubi. Pritecimo k Jezusu in kličimo: Jezus, sin Davidov, usmili se nas! Pomagaj da vidimo, kar nam žuga, in spoznamo, kar nam pomaga! Amen.

I. postna nedelja.

(Cerkvene zapovedi spolnovati je naša dolžnost in sreča.)

„Jezus je bil od Duha v puščavo peljan, da bi bil od hudiča skušan“.

V v o d.

Sv. Janez pravi: „Vse, kar je na svetu, je poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja“. Vse te tri skušnjave je tudi Jezus okusil. Perva skušnjava je bila poželenje mesa, druga napuh življenja, in tretja poželenje oči. Vse te tri skušnjave tudi nas stiskajo in nas hočejo v greh zapeljati in pogubiti. Posebno je pa ena skušnjava, ki naše dni hodi po svetu, ljudi moti in zapeljuje, in ta je: Nepokorščina, „napuh življenja“, da ljudje namreč niso pokorni cerkvenim zapovedim. Ravno je nastopil sv. postni čas, v katerem imamo posebno lepo priložnost pokazati, kako da smo pokorni sv. kat. cerkvi; kajti posebno sv. postni čas moramo se postiti in veseljevanja zderžati, sv. cerkve pobožno obiskovati in sv. zakramente vredno prejemati, kakor nam sv. cerkev zapoveduje. Zatorej hočem vam danes govoriti o pokorščini do cerkv. zapoved in pravim;

1. Cerkvene zapovedi spolnovati je naša dolžnost, in

2. naša sreča.

Razlaga.

Veliko jih je katoličanov, katerim je malo mar za cerkvene zapovedi; nekteri jih še poznajo ne, nekteri jih znajo, pa jih smeje lomijo. Tega nas Bog obvari; kajti:

1. cerkv. zapovedi spolnovati je naša dolžnost.

a) Katoliška cerkev je božja namestnica; Jezus je rekel: „Kakor je Oče mene poslal . . .“ „Kdor vas posluša, mene . . .“ Ali mar tudi Jezusa poslušati nismo več dolžni?

b) Katol. cerkev je naša prava gosposka; Jezus je rekel: „Karkoli bote zavezali na zemlji . . .“ „Kdor cerkve ne posluša, naj ti bo kakor ajd . . .“ „Ni oblasti, kakor le od Boga; kdor . . . zoperstavlja se Bogu“.

c) Kat. cerkev je naša duhovna mati. Pri sv. kerstu nas prevzame za svoje otroke, nas stori za dediče nebeškega kraljestva, nas podučuje in poterdjuje v dobrem, nam grehe odpušča, nas na smertni postelji ne zapusti in še v večnost za nami pošilja svoje daritve in molitve. Glejte naj skerbnišo mater! Kaj pa pravi 4. zapoved božja? „Ti imaš svojega očeta . . .“

Kako neumno in nehvaležno je torej reči: E kaj, to je le cerkv. zapoved; vse to je tudi božja zapoved, ker cerkev zapoveduje v božjim imenu in po božji oblasti.

Pa ni samo le naša dolžnost cerkvene zapovedi spolnovati, to je tudi

2. naša sreča. Vse, kar sv. cerkev zapoveduje ali prepoveduje, vse je le v našo časno in večno srečo. Le malo bolj prevdarimo cerkv. zapovedi!

a) Perva in druga zapoved nam zankazuje, nedelje in praznike posvečevati in te dni sv. mašo spodobno služiti. To je dobiček za naše truplo: da se počijemo, oddahnemo in krepčamo za prihodnje opravila. To je dobiček za našo dušo! Človek se le prerad zakoplje v posvetne reči in pozabi na večnost in nebesa. Zdaj pa pride sv. nedelja ali sv. praznik in poterka na serce, naj se povzdigne proti nebesom, posluša božjo besedo, služi sv. mašo, prejme sv. zakramente, obišče kakega bolnika itd. in si tako nabira zakladov za sv. nebesa. Kolika sreča! —

b) Tretja in peta zapoved nam zapovedujete postiti in zderžati se posvetnega veseljevanja. To nas spominja dolžnosti, da svoje meso krotimo in križamo, — da pokoro delamo za svoje grehe, — nas spominja svetih dni in časov, ob katerih je Jezus za nas terpel in umerl; ta spomin naj nas odstraši od greha, in naj nas priganja, Jezusa ljubiti greha se varovati, za drago odkupljeno dušo skrbeti in se tako zveličati. Kolika sreča!

c) Četerta zapoved nam zankazuje, naj da vsaj enkrat v letu, in scer ob velikonočnem času sv. zakramenta presv. rešnj. telesa in pokore vredno prejamemo. Perve stoletja naše cerkve te po-

stave ni bilo treba; prvi kristijani so vsako nedeljo in praznik ali vsaj vsak mesec hodili k božjej mizi. Ali zdaj je vse druga! Koliko jih je, ki še enkrat ne gredo, in koliko bi jih še le bilo, ko bi ta zapoved ne bila! In prašam, ali ni dobro, da človek vsaj enkrat svojo vest popraša, svoje grehe zgreva, se jih spove, pokoro zanje dela in prejeme Jezusa, ki je rekel: „Ako ne bote jedli mojega mesa . . . ne bote imeli življenja v sebi . . .“ Vse cerkv. zapovedi so torej le dane nam v srečo in zveličanje!

S k l e p.

Cerkv. zapovedi spolnovati je naša dolžnost in sreča. Kako žalostno je, da je veliko tacihi v kerstnih bukvah zapisanih, katerim je malo mar za cerkv. zapovedi, kateri jih z nogami taptajo in pobožne in zveste kristijane zasramujejo! So, ki cerkve znotraj malokdaj vidijo, — ki se nikoli ne postijo, da! ob postnih dneh nalašč mesa in veselje iščejo, — ki velikonočne spovedi že dolge leta niso opravili. Žalostno je to: „Kdor cerkve ne posluša . . . Vi pa zvesti in verni kristijani ne dajte se motiti, stojte stanovito in poslušajte radi mili glas skerbne matere, kat. cerkve in molite za svoje oslepljene brate in sestre. Naj jih Bog razveti in nas vse poterdi, da vsi zvesto spolnujemo cerkv. zapovedi: to je naša dolžnost in sreča! Amen.

II. postna nedelja.

(Kdo daje človeku pravo srečo — svet ali cerkev?)

„Gospod, dobro nam je tukaj biti!“ (Mat. 17, 4.)

V v o d.

Jezus se je spremenil in le nekaj neb. veselja Petru okusiti dal in že je zavpil: „Gospod! dobro . . .“ Veselje in srečo ljubimo tudi mi vsi, in dosti jih je, ki se nam ponujajo, da nas popeljejo v pravo srečo. Posebno naše dni se oglašajo posvetni modrijani, ki nam obljublajo zlate gradove, in mislijo napraviti sv.

raj. Jezusa Kristusa pa in njegovo sv. cerkev ti modrijani v kot postavljajo, zasramujejo in zasmehujejo, preganjajo in zatirajo. Ti ljudje svoje usta kaj široko odpirajo, svojo modrost na prodaj nosijo in veliko jih je takih, ki se jim dajo nalegati in oslepariti. Tudi mi želimo čiasno in večno srečni biti; zatoraj hočemo danes malo premišljevati: „Kdo nas pelje v pravo, stanovitno srečo in veselje, svet ali cerkev?“

Razlaga.

Že sv. Janez pravi v svojem 1. listu: „Vse, kar je na svetu, je poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja, kar ni iz Očeta, ampak iz sveta“. Le pogledjmo in prepričali se bomo, kako na tanjko je sv. Janez popisal sedanji svet, to se pravi: tiste modrijane, ki sv. cerkve ne porajtajo, jo černijo, njene sv. nauke, zapovedi, zakramente in daritev sv. maše zamečujejo, zraven pa svojo posvetno učenost in modrost na ogled postavljajo in priporočajo.

1. Naj pred, kar ti modrijani učijo, je: „Napuh življenja“; ni treba verovati, kar kat. cerkev uči, človek sam ima pamet, sam je dosti moder, kaj se bo klanjal drugim ljudem, kaj veroval takih reči, katerih zapopasti ne more; to je sramota in tmota za omikanega človeka; bodimo otroci luči, ne pa tmine; zaveržite toraj staro vero in srečni, presrečni bote! Tako učijo sedanji modrijani. Pa ni še minulo 100 let, kar so ravno tudi taki modrijani ravno tako učili; in kako srečni so ljudje postali? To nam priča zgodovina, ktero so nam rajni knez in škof Slomšek tako le popisali: „Pobožnega kralja Ljudovita XVI. so grozovitni puntarji ob glavo djali, 4 škofe in 160 mašnikov je izdivjano ljudstvo samo v Parizu v 7 dneh pomorilo in na kose raztergalo, veliko tavžent pa po drugih mestih. Ene so na ognju pekli, drugim čreve iz trebuha izmotali, tretjim perste, roke in noge potergali, in potem glave posekali. Za kraljem in za mašniki je prišla versta na druge. Vsak dan te strašne prekucije je po 75 jetnikov od velike revščine pomerlo, ktere so s povojenim človeškim mesom redili. Na 1,200.000 Francozov, možkih in ženskih, žlahtnikov in kmetov, nedolžnih otrok in starčkov s sivimi lasmi je kervava Francoska puntarija pomorila.

To je bila kervava gostija hvaljene svojosti (frajosti) brez Boga in vere, to je bilo obljubljeno osrečenje ljudstva brez kralja in brez vse prave gosposke. Potoke kervi je zemlja popila, merličev se je voda jezila, katerih so 30.000 samo v mestu Nantes po

dvoje zvezanih polne ladije potopili. In pa zakaj? Zato, ker so še molili, se pokrižali, ali pa kakega duhovnega na pobegu prenočili. Zadosti je bilo, še kaj premoženja imeti, priti na strašen rož k smerti obsojenih. Posestnike so djali ob življenje in si ob svojili njih premoženje. Kar jih ni pod rabelskim mečem kervi prelilo, razskropili so se in pobegnili na vse kraje sveta. Vse križe so poderli in zdrobili, vse cerkve pozaperli; zvonovi so vtihnili in topovi gromeli. Altarje so porušili, namesto Boga človeško glavo razuma častili, namesto božje porodnice, Marije prečiste device, so nesramno ženstvo na altar postavili in storili, kar ni za pisati, ne za povedati, marveč le za objokati, da se po božji podobi stvarjeni človek tako dalječ zgubi, izdivjá in grozovitneje ravna, ko dereča zverina. Vsa Francoska zemlja je pod železjem kervave sile ječala, katerega so ji posvetni modrijani skovali, lažnjivi preroki v sladkih obljubah prostosti in velike sreče posilili, ter je milo zdihovala po sveti veri in po gosposki: „Kjer duha Gospodovega ni, tudi srečne prostosti ni“.

Vse drugači uči sv. cerkev, pri njej ne velja „napuh življenja“. Človek mora ponižno verovati, kar je Jezus večna resnica učil, in kar na njegovem mestu zdaj sv. cerkev uči; človek si mora tudi prizadevati, po tej veri zvesto živeti i. t. d. In srečen bi bil vsak posamezen človek, srečen ves človeški rod, srečen tukaj časno in tam večno, ako bi se vsi sv. cerkve terdno držali!

2. Drugo, kar ti modrijani učé, je: „Poželjenje mesa“; pij in jej, uživaj in bodi vesel, to je njih nauk; ni treba si kaj pritergovati, se postiti; svoje meso križati, je norčija, 6. zapoved božjo prelomljati, je le človeška slabost. In ta glas najde veliko poslušavcev: postna zapoved je izbrisana po več hišah, veselica podi veselico, sabotni večer ni več svet in tih, nedelja je le, da se človek naspi in odpočije od posvetnega šundra, nečisti greh se razlija kakor povodenj. Oh to je sreča, da se Bogu usmili! Koliko se jih tacihi dene ob življenje, postelje na bolno postelj, pogrezne v črni grob, pahne v ječo, spravi na kant, zgubi poštenje, nedolžnost; napravi kervavih solz pri starših itd, to je sreča, ki jo svet ponuja!

Sv. cerkev ne pozná tega „poželjenja mesa“, ona uči: Človek k hudemu nagnjen, mora sam sebe zatajevati, — človek grešnik mora se postiti in pokoro delati, — človek za nebesa stvarjen mora iskati, kar je zgorej. . . . Povejte mi, ali bi ljudje ne bili srečni, ako bi se držali nauka sv. cerkve?! Cesarji bi imeli zveste podložne, starši pridne otroke, gospodarji zveste posle, žene delavne može, — vsi vkup bi imeli dobro vest in upanje do večnega veselja!

3. Tretje, kar ti modrijani učé, je: „poželjenje oči“; vse, pravijo, kar vidiš in se ti dopada, smeš poželjevati in si prizadevati, da to tudi dobiš. Tudi ta nauk ni nov, tudi na Francoskem so tako učili, rekoč: „Bog je zemljo za vse vstvaril, les za vse raste, voda ribe in gošča zverino za vse rodi in redi. Pokaj se gospoda debelo gosti, se v tančico in svilo oblači, v kočijah vozi, ti pa si z žulji svoj kruh služiš in toliko terdo živiš. Vzemi si, kar poželiš, in ako z dobrim ne dobiš, vzemi si po sili, tudi ti imaš pravico že na tem svetu nebesa imeti“. Ti in enaki nauki so se razširjali ustmeno in pismeno, in niso ostali brez sadu. Delavci, zlasti postopači in pohajači, so bili hitro na nogah in pripravljeni svoje motike in sekire povzdigniti in mahniti na gospodo in premožnike, zagrabiti za njih premoženje in brez skerbi po volji živeti. — Tudi naše dni se trosijo taki nauki in že se vidi tako sadje; po večih mestih so se jeli delavci in rokodelci že gibati in Bog ve, kaj še bode. To bode spet kervava sreča, ki jo nam obeta posvetna modrost.

Sv. cerkev vse drugači uči; ona pravi: Adamov sin vedi, da je tukaj dolina solz, bodi zadovoljen s tim, kar si pošteno pridelaš, pusti vsakemu svoje, bodi vesel, ako se tvojemu bratu dobro godi in se mu sreča smehlja, — bodi pobožen in zadovoljen, tako boš že tukaj srečen, tam v nebesih te pa čaka prava večna sreča! —

S k l e p.

Alite, da vsi srečo iščete; ponuja jo nam svet in cerkev. Pokazal sem vam le kratko tisto srečo, katero nam svet daje, pa je taka, da nas pred njo Bog obvari. Prava sreča je le pri Jezusu in v njegovej cerkvi. Zatorej zakličemo s sv. Petrom: „Gospod! dobro nam je pri tebi biti!“ Amen.

III. postna nedelja.

(Čemu velikonočna spoved?)

„Jezus je hudiča izgnal in ta je bil mutast“. (Jan. 11, 14.)

V v o d.

Vsak grešnik je pod oblastjo, je suženj hudiča; Jezus pa je hudiču glavo sterl in njegovo kraljestvo razdjel. Zatorej se že pri sv. kerstu v Jezusovem imenu hudič izganja iz deteta. Človek raste, spet greši in pride v sužnost hudiču; tudi zdaj le Jezus človeka greha očisti in spravi iz sužnosti hudičeve. Pa kako? Pri sv. spovedi: „Sprejemite sv. Duha; katerim bote . . .“ zatorej se spovedujejo vsi kristijani: sv. pismo priča, da že kristijani apostolskih časov . . . tako tudi poznej vse stoletja do sedanje ure: papeži in kaplani, cesarji in berači . . . Spoved torej ni nič novega, temveč je tako stara, kakor naša keršanska vera; le velikonočna spoved je nekaj bolj novega; l. 1216 je sv. cerkv. zbor v Rimu dal zapoved; „Naj se vsak kristijan vsaj enkrat v letu in scer ob velikonočnem času spove“. To je poterdil sv. Trident. zbor. Spet je nastopil ta sv. čas; torej vam danes pokažem: „Čemu je sv. cerkev dala zapoved o velikonočnej spovedi?“

Razlaga.

1. Zato, ker je nastala potreba. Perve čase naše vere ni bilo treba nobene take postave. Kristijani so hodili vsako nedeljo brez postave k sv. obhajilu; kateri so kaj grešili, gotovo so se prej spovedali, da ne stopijo po nevrednem k božji mizi. Ta gorečnost pa je oslabela, zatorej je prišla postava, naj verni vsako nedeljo to opravijo. Sv. papež Fabijan je zapovedal, naj vsaj trikrat v letu ob naj večih praznikih (veliki noči, binkošti in božiču) — in slednjič je lateranenški zbor izdal postavo, ki še naše dni velja.

Naša skerbna mati je toraj to zapoved dala iz ljubezni do svojih ovčic, da nobena ne pozabi . . .

2. Čemu pa je izvolila ravno velikonočni čas?

a. Ker nam ravno sv. postni čas naj bolj pred oči postavlja, kako strašen je greh pred Bogom. Sam Sin božji mora terpeti, mora na križu umreti, da nas greha omije, in ti bi ga še dalje na sebi nosil; grešnik premišljaj J. terpljenje, poglej sv. križ in verzi od sebe greh v sv. spovedi!

b) Ker nam ravno sv. postni čas naj bolj pred oči postavlja, kako neskončno da nas Jezus ljubi. „Veče ljubezni nima, kakor je ta, če kdo svoje življenje . . .“ Ali ne boš poslušal J., ki te k sebi kliče: „Pridite k meni vsi, ki ste . . .“ Ali mu boš tako plačeval neskončno ljubezen? —

c) Ker ravno o velikonočnem času vse ustaja iz svojega spanja in groba in grešnika vabi in sili, naj tudi on zapusti svoj grešni grob. Vsa natora je po zimi spala in bila mrtva; grešnik tudi ti si spal in mertev bil za nebesa. Glej vse se oživlja in ustaja, — ali te ni sram, da le sam ostaneš v stari zimi? Jezus je bil ves kervav in ranjen v grob položen, v rjuhe zavit in je mertev ležal v grobu. Ravno taka je s teboj grešnik! Pa glej! Jezus zapusti svoje vezi v grobu, ali hočeš le ti nositi železje grešnih navad? Jezus pride ves nov in lep iz groba; ali hočeš le ti ostati stari gerdun? Vse ustaja in se lepša, ustani in ozaljšaj tudi ti se! —

d) Ker nam je posebno ta čas treba božje ljubezni in milosti. Okoli velike noči se bliža ljuba vigred, kjer obdelujemo polje, travnike, verte in vinograde. Ali prazno je naše delo brez blagoslova iz nebes. Dokler pa smo grešniki, ali si upamo pričakovati tega? Da se torej grehov omijemo, dopadanje in prijaznost božjo si pridobimo in bož. blagoslova vredni postanemo, zapoveduje nam sv. cerkev velikonočni čas

3. Dalje sv. cerkev še zapoveduje, naj kristijan o veliki noči sv. spoved opravi v svojej fari, ako nima resničnega izgovora. Radi ljudje po ptujih farah spovednikov iščejo; vselej je boljši pri duhovnih svoje fare spoved opravljati, ob veliki noči — vsaj enkrat v letu — pa je cerkvena zapoved. Tudi to se zapoveduje iz dobrih namenov. Duhovnik je učenik, pastir, zdravnik, oče svojih ovčic, in moral bo od vsega tega odgovor dajati pred Bogom. Treba je torej, da svoje ovčice pozna, da ve na duši slabe krepčati, bolne na duši ozdravljati, ranjene celiti, razkropljene nazaj pripeljati in zgubljene iskati. Ecch. 34, 4.

S k l e p.

Kako srečen in vesel je bil nesrečnež, iz kterega je Jezus hudiča izgnal. Tudi mi bomo srečni in veseli, ako se grešnega duha znebimo. Jezus je blage volje tudi nam pomagati; zatorej je postavil zakrament sv. pokore. Ravno nas kliče njegova namestnica in naša mati, naj ta sv. zakrament zdaj o velikonočnem času vredno sprejmemo. Ali bomo mar glubi in mutasti? Poslušali ste današnjo božjo besedo; pa tudi ohranite jo in ravnajte se po njej; zakaj Jezus pravi: „Blagor tistim, ki božjo besedo poslušajo in jo ohranijo!“ Amen.

Družba sv. Mohora.

Dne 22. januarja je imel odbor družbe sv. Mohora svoje 12. sejo; važnejši pomenki in sklepi so v posnetku ti-le:

1. Sporočalo se je najprej o raznih rokopisih; darilo pa se ni moglo nobenemu spisu prisoditi. Povesti „Danilo“ in „Kmečkega cesarja sin“ ste prekratki; vrh tega je prva premalo mikalna ter v besedi in v oblikah predelave potrebna; druga se natisne v družbinih bukvah. Beseda v „Umnem sadjerejcu“ je premalo domača in se mora pred natisom še na vse strani olikati; v ta namen se pošlje g. pisatelju nazaj; „Kratkočasni in podučni pogovori o sadjoreji“ so pisani v prav gladkej, čistej slovenščini; darilo se jim vendar ni moglo prisoditi, ker v obče ne obsegajo več ko lanska „Sadjereja v pogovorih“ in jim še manjka lahko pregledne razredbe; s časom se vendar spravijo na svitlo, če je g. pisatelj družbi prepusti. Povest „Hanani“ se mora pred natisom še vsa predelati; beseda je še zelo okorna, v mnogem oziru neslovenska. Povest „Božidar“ sploh ni slaba; toda jej še manjka tiste živahnosti v pripovedovanji, ki delo bralcu na prvi mah prikupi. Želeti bi bilo, da pisatelj svoje delo pred natisom še sem ter tje predela. Didaktična pesem „Božja pot“ je v tej obliki prostemu ljudstvu premalo umevna; vrh tega manjka verzom še mnoge olike. „Potovanje v Palestino“ se zdi odboru v obliki dnevnika manj prikladno za prosto ljudstvo; rada bi je pa družba izdala, ko bi je g. pisatelj

tako predelati blagovolil, da bi se v njem bolj obširno sveta mesta in njih zgodovina popisovala, nego posamezni dogodki pisateljevega pota. V natis se prevzeme II. del „Prilik očeta Bonaventura“ in pa prelepa povest „Perpetua“ v g. Léсарjevem prevodu.

2. G. I. Godec, kirurg v tržaški bolnici, ponuja družbi obširno „sadjorejo“ in g. kl. Fr. Jančar „Gospodarsko berilo“. Za zdaj družba „Sadjoreje“ ne more izdati; naj jo g. pisatelj vendar pošlje na ogled. Kar se tiče „gospodarskega berila“, prevzela je bo družba prav rada, če bo pisano prav po domače in v gladkeji lehkoumevnej besedi.

3. Po tajnikovem nasvetu se imajo razpisati do meseca decembra t. l. sledeča darila: 150 gld. za najlepšo izvirno pravno-podučno povest, kakor lani; ako pa darila vredne izvirne povesti ne bo, 100 gld. za najboljši prevod kaki povesti — v obsegu vsaj 5 tiskanih pol; b) 120 gld. za najboljšo gospodarsko delo (razun sadjoreje) v tem istem obsegu, c) 100 gold. za štiri krajše pravno-podučne izvirne pripovedi, vsakej po 25 gld. in d) 100 gld. za štiri krajše gospodarske ali druge podučne spise, ki naj bodo, kakor krajše pripovedi, $\frac{2}{3}$ ali 1 tiskane pole obširni.

4. Bral in potrdil se je načrt novega opravičnega reda, ki ga je napravil družbin tajnik, da zadobi z letom 1869 veljavo, ako mu pritrdi čezpolovičnica vseh živih dosmrtnih družnikov. V glavnih rečeh je ostal novi opravični red prejšnjemu skoraj enak; važnejše preuredbe vendar so te-le: a) Da družba sl. pisatelje k večej delavnosti obudi in si lože pridobi dobrih rokopisov, plačevala bode, dokler ima več ko 2000 in manj ko 6000 udov, izvirne spise sploh z 20, proste predelave znanih predmetov s 15 in prevode z 12 gld., ako so pisane v čistej pravilnej besedi, ako jim je pa pred natisom še poprave in olike potreba, dobé pri vsakej poli 2—4 gld. manj poleg potrebnih popravkov. To plačilo bo poskočilo pri 6000—8000 za 5 in pri 8000—10000 za 10 gld. pri vsakej poli. Po tem takem se bode plačevala pola izvirnih spisov po 25 do 30 gld. b) Če se pokaže konec družbinega leta kak ostanek v denarjih, obračal se bode návadno v podporo šolskim bukvam in drugim slovenskemu narodu koristnim delom. d) Ali se sme družba sv. Mohora kedaj razvezati in kaj se ima tedaj z družbinim premoženjem zgoditi, o tem prihodnje ne bo mogel odbor sam z družbinim zavetnikom določevati, ampak bode v svojej razsoji odvisen od dovoljenja dveh tretjin vseh živih dosmrtnih družnikov.

Razpis družbinih daril in vabilo za tekoče leto. *)

V povzdigo domače književnosti in v omiko slovenskega naroda razpisuje s tem družba sv. Mohora za prihodnje leto sledeča darila:

a) sto in petdeset goldinarjev za najboljšo povest v obsegu blizo petih tiskanih pol, ktere naj se vzame tvarina, če je mogoče, iz domače zgodovine ali vsaj nasloni na njo; celo djanje naj se tako razplete, da bode delo mikavno za mladež in slovensko ljudstvo sploh. Ako ne pride darila vredne izvirne povesti, podeli se sto goldinarjev najboljšemu prevodu kake zanimive pravno-podučne povesti v tem istem obsegu.

b) sto in dvajset goldinarjev za najboljše gospodarsko delo n. pr. o živinoreji, ratarstvu, bučelarstvu, domačem gospodinjstvu ali o kakem drugem važnišem gospodarskem predelu (razun sadjereje) — v obsegu blizo petih tiskanih pol.

c) sto goldinarjev za štiri krajše izvirne pravno-podučne pripovedi, vsakej po 25 goldinarjev v obsegu blizo $\frac{2}{3}$ ali 1 tiskaue pole; in

d) sto goldinarjev za štiri krajše podučne spise raznega zapopadka, vsakemu po 25 gold. v obsegu blizo $\frac{2}{3}$ ali 1 tiskane pole.

Vsi spisi naj bodo prav lehkó umevni in zanimivi, da bodo mladino in sploh priprosto ljudstvo slovensko pošteno razveseljevali ter jim um in serce požlahtnovali. Vsi rokopisi naj se pošljejo družbi vsaj do 1. decembra 1868 brez podpisanega imena, ktero naj se v zapečatenem listu priloži; na rokopis, ki družbi pozneje dojde, ne bo se mogel ozir vzeti. Prisojena darila se izplačajo na Vodnikov dan (2. febr.) 1869. leta.

Pri tej priložnosti ponavlja družbin odbor svoje vabilo vsem čest. gg. dekanijskim in farnim predstojnikom, pa tudi vsem drugim rodoljubom, ki jim je v resnici mar za pravo kerščansko omiko našega naroda, da pridobodo družbi sv. Mohora, ki tiska svoje letošnje bukve v 12000—11000 iztisih, po vseh slovenskih straneh prav veliko družnikov, da jih more konec mesca junija s toliko večim številom raznih podučnih knjig razveseliti. Da se more pri premnogih opravilih o pravem času vse v red spraviti in občni imenik tudi v tiskarnici doveršiti, zato je čas pristopa za 1868 do 31. marca t. l. ³Ponižno torej prosimo, da nam dojdejo oglasila vsaj do ustanovljenega obroka (časa) t. j. 31. marca. t. l.

V Celovcu 1. februarja 1868.

Odbor družbe sv. Mohora.

*) Lepo prosimo vredništva slovenskih časnikov, da blagovolijo ponatisniti priučujoče družbino vabilo v svojih listih. Odbor.

Družba sv. Mohora. Kakor minule leta bomo tudi letos razglašali vse tiste dopise, v katerih se je družbeni denar poslal vsaj za pet družnikov. Kakor je že oglašeno, je do konca meseca marca čas plačevati za leto 1868. Do zdaj so plačali:

Fara: Grabštajn, Ruda, Ukve, Št. Janjž, Glinje, Sele, Radiše, Medgorje, dek. Celovec, dek. Spodnja Zila; — dek. Laška, fara št. Miklavž, Sv. Anton v slov. goricah, Gornjaposljskava; — fara Železniki, Dob, dek. Trebnje, fara Vodice, dek. Kamnik, fara Studenec, Berdo, Poljane, Metlika; — Sv. Križ pri Ajdovščini; — Pazen; Reka; Gradec; Cmurtek; Varaždin.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija: Č. g. Kohlmayer Pavl je dobil faro Goro, č. g. Godec Jan. pa faro Glinje.

Goriška nadškofija: Umerla sta gg.: Mihelj Anton, štanielski kaplan, in Nagode Luka, spovednik na Sveti gori. R. I. P.

Ljubljanska škofija: V Loko pride za kaplana in kateh. g. V. Pečnik s Vač; fara Fužine (Weissenfels, ne Eisnern, kakor v unkrat Laib.) je podeljena dosedanjemu g. And. Volcu. — G. Fr. Bogataj, duh. pom. v Kamniku, je prestopil v kapucinski red. G. Val. Šarabon gre iz Rake v Ribnico za duh. pom. — Umerla sta č. g. And. Kastrin, fajm. v pokoju v Ljubljani, v 88 letu svoje starosti, 17. jan. in vis. čast. g. Ig. Holcapiel, dekan v Ribnici, 21. jan. R. I. P.

Lavantinska škofija: Č. g. Ant. Fröhlich je postal župnik na Slatini; za provizorja pri sv. Venceslavu je postavljen g. Šim. Gaberc. Čast. g. Mat. Modrinjak je imenovan za korarja. — Umerli so čč. gg. Ferd. Jobst, jubilan v pokoju v Mariboru; č. g. G. Spenger, kaplan v Trebovljem, in č. g. Fr. Gornik, fajm. v Slivnici. R. I. P.

Terškaška škofija: Č. gosp. Anton Notar, pride za začasnega pomočn. v Divačo. V Truske gre č. g. Franc Repič, č. g. Janez Jelenc, gre za šolskega učitelja in duhovn. pomoč. v Črniveri (Verteneglio), od tam gre Klem. Skubla v Antiniao za šolskega učitelja, od onod č. g. Fr. Blažič v Kerbuno za administratorja. — Umerl je č. g. Juri Petronio, bivši korar v Piranu. R. I. P.